

FELVIDÉKI MAGYAROK

JELLEN – LÉT

2015/4. Elektronikus folyóirat

Készítette a Szövetség a Közös Célokért a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával

TARTALOM:

Jövőképre és reális célokra van szükség
Beszélgetés a Pro Probitate – Helytállásért díjjal
kitüntetett Albert Sándorral

Mit ér a hadiárva állampolgárság nélkül?

A szlovák kormánynak nem fontos
a mezőgazdaság, nekünk viszont létkérdés!

Nagy Péter atya:
Zavarkeltés a komáromi bencés rendház ügyében

A szülőföldön való boldogulásért

Átadták a Kantár Csaba Ifjúsági
Irodalmi és Közéleti díjakat

Nyithatok-e irodát Dunaszerdahelyen?

Puss Sándor: Quo vadis Európa?

Figyelő szolgálat ötszázezer magyarért

Felvidék a Magyar Állandó Értekezleten

Összefogással az egyenjogúságért

Ki kinek az ellensége,
avagy ki bántja a nőket?

A részgazságokról

Hogyan látják a mögöttünk hagyott esztendőt
a Felvidék közéleti személyiségei?

**Egészségben, bőségben, sikerekben teli
új esztendőt kívánunk!**

„Mozgalmas esztendő áll mögöttünk”

Szinte nincs évértékelő, amely ne ezzel indulna, vagy épp ne ide lyukadna ki. Tavaly ilyenkor pontosan e szavakkal búcsúztattuk e helyütt a 2014-es esztendőt. De ma már csak mosolyogni lehet e szavakon, még ha e mosoly korántsem önfeledt jó kedvünkből fakad. Ha ugyanis a tavalyi mozgalmas esztendő volt, akkor az idei maga volt a pusztító óriáshullám - amely ráadásul még távolról sem adta ki minden haragját.

Tavaly decemberben még a ki tudja hány választás (köztársasági elnöki, magyarországi parlamenti, európai parlamenti, helyi önkormányzati) fáradalmait nyögtük, néhány hónap leforgása alatt azonban a feje tetejére állt a világ. Voltak persze előjelek, csak épp másra figyeltünk. Vagy nem akartunk egyáltalán odafigyelni.

Közvetlen szomszédunkban véres polgárháború robbant ki, amely sok, eddig szilárdnak hitt dogmát kérdőjelezett meg, köztük a területi integritás elvének „örök szentségét”. Ennél is fontosabb azonban, hogy közvetlen veszélybe sodorta magyar nemzettestvéreink biztonságát, jövőjét is.

A Közel-Keletről pedig beindult egy olyan, mesterségesen gerjesztett és európai vezetők által táplált népvándorlás, amelyet Európa talán évtizedek, vagy inkább évszázadok óta nem látott. Így vált az iszlám invázió kellős közepén a németiségétől megfosztott németek kancellárjából az év embere, míg az év szava „címért” a migráció és a terrorizmus verseng. Ez Európa 2015 végén. Nem ilyenre álmodtunk tavaly ugyanekkor...

Sötét, nehéz évet hagyunk a hátunk mögött, jobb talán vissza se tekinteni. Mi vár ránk jövőre? Csak remélni tudjuk, hogy 2016 a hosszú csipkerózsika-álom utáni ébredés esztendeje lesz. Úgy Európában, mint szűkebb pátriánkban, Felvidéken. És bízunk abban, hogy jövőre az év embere a felvidéki magyar választó lesz, aki képes lesz végre meghozni a jövőjét illető fontos döntést, félreteszi a kiábrándultságból fakadó fásult közönyt és tavasszal megteszi, amit tennie kell. Higgyünk abban, hogy ha az apró részek a helyükre kerülnek, az egész - Európa - is meggyógyul...

Ezzel kívánunk minden kedves olvasónknak egészségben, bőségben, sikerekben teli új esztendőt.

a Felvidéki Magyarok és a Felvidék.ma szerkesztői

Jövőképre és reális célokra van szükség

Beszélgetés a Pro Probitate – Helytállásért díjjal kitüntetett Albert Sándorral

Harapni valóan ropogós téli levegő. Átvágok a Klapka téren, és a Selye János Egyetem Teológiai Karára igyekszem. A Tiszti pavilon udvarán csend, nyugalom. Albert Sándorhoz igyekszem, a Pro Probitate – Helytállásért díj legújabb díjazottjához, amely díjat évente a felvidéki magyarságért munkálkodó, minden helyzetben helytálló jelentős személyiség vagy szervezet kap.

Albert Sándor sikeres életutat tudhat magáénak: volt iskolaigazgató, tanszékvezető, egyetemi rektor, megyei és országgyűlési képviselő, a Közép-európai Kezdeményezés parlamenti küldöttségének vezetője, később a szervezet soros elnöke. Az Európa Tanács parlamenti küldöttségének tagja, országosan elismert atléta és labdarúgó. Nevéhez fűződik a Kassai Műszaki Egyetem Mérnöktechnikai Tanszékének kiépítése és a Selye Egyetem megalapítása. Szülővárosa, Nagykapos díszpolgára, az Apáczai Csere János-díj birtokosa, a Nyugat-magyarországi Egyetem díszdoktora. Pedagógus. Testvér, férj, családapa, nagypapa. Barát, munkatárs, sportember.

Belépek, rögtön jobbra, szemben egy ajtó. Kopogok, ruganyos lépteket hallok és nyílik az ajtó. Albert Sándor üdvözlő és elnézést kér, amiért van még pár perces munkája: most készül, januárban már megjelenő könyvének az utómunkálatain szorgoskodik. Székkal kínál, és közvetlen hangnemben már el is kezdődik az interjú.

Újabb könyvet ír? Miről szól?

A Kassai Ipariskoláról szól. Mivel az iskola történetéről már jelent meg könyv, sőt a sikeres iparistákról is, ezért ez a kiadvány más oldaláról közelíti meg ezt a legendás intézményt: leginkább kultúrájáról, hagyományairól, szellemiségéről szól majd. Igyekeztünk összegyűjteni azokat az emlékeket, történeteket, legendákat, amelyek a „rég” ipariskolát jellemezték, melyek megalapozták jelenlegi hírnevét. Több mint kétszáz öregdiákot szólítottunk meg, akik szívesen tettek eleget a felkérésnek, hogy egy-két gondolat erejéig tollat ragadjanak és megírják kedvenc történetüket.

Valamiért nem lepődtem meg. Amikor Albert Sándorból készültem, a jegyzeteimben kiemeltem ennek az intézménynek az életében betöltött fontosságát, hiszen itt diákoskodott, majd tanárként tért vissza, végül igazgatóként hosszú évekre meghatározta, kijelölte az intézmény útját. Mit jelent önnek a Kassai Ipariskola? Mikor kezdte meg ott a tanulmányait?

1957-ben szüleim tanácsára a nagy múltú kassai ipariskolát választottam. Az iskola szellemiségnek köszönhetően egy életre megtanultam, honnan jöttem és hová tartozom. Értéket és minőséget képvisel. Számomra a minőségi oktatás és nevelés megtestesítője volt. Ez a csaknem másfél évszázados hagyományokkal rendelkező iskola a felvidéki magyarság fellegvára volt a múltban és részben még ma is az. Egy olyan érték, amelynek megőrzése és fenntartása a szlovákiai magyarság érdeke. Iparistának lenni - amely megnevezés kizárólag a kassai iskola diákjait illeti meg – rangot, az érettségi bizonyítványa biztos megélhetést jelentett.

Mindig is tanári pályára készült?

Nem, nem készültem tanári pályára. Utazni szerettem volna és nyelveket tanulni. Ezért jelentkeztem érettségi után a prágai Külkereskedelmi Főiskolára, de a hatvanas évek elején nem számított jó ajánlólevélnek, hogy két nagynéném is Kanadában él. Ezért, hiába szerettem volna, nem vettek fel Prágába. A kassai Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán diplomáztam 1966-ban. Még ebben az évben megpályáztam az Ipari tanári állását, ahová felvettek. Életem legjobb döntése volt.

Tanárként közel egy emberöltőn át tevékenykedett. Hogyan emlékszik vissza erre az időszakra?

A tanári pálya a szakmai fejlődésemet biztosította. Önállóan dolgoztam: én határoztam meg a tananyag tartalmát, a tanítás formáját, módszereit. Fő tantárgyam a Gépelemek tantárgy oktatása volt. Ehhez készítettem jegyzeteket, mivel tankönyv nem létezett. Majd példatárakat írtam, módszertani írásokat, később országos tankönyveket. Pedagógiai kutatásokba is bekapcsolódtam. A hetvenes évek elején kezdeményezésemre bevezettük az ipariskolában a teljes körű szaktantermi oktatást. A nyolcvanas évek közepétől már taneszközök tervezésével, gyár-

tásával és forgalmazásával is foglalkoztam. Hat taneszközkészletet szabadalmaztattam ebben az időszakban. Több mint tíz évig én vezettem a Szlovák Műszaki Egyetem Mérnöktechnikai Tanszékének székhelyen kívüli képzéseit Kassán. 1990-ben – középiskolai tanárként – megszereztem a Tudományok Kandidátusa címet a Szlovák Műszaki Egyetemen – ez nem volt hétköznapi jelenség. Majd nyolc évvel később ugyanitt habilitáltam. Életem talán legszebb korszaka volt; fiatal voltam, sportoltam – szakmai tevékenységemet elismerték és jutalmazták.

Egyenes út vezetett az igazgatói székbe?

1989-ig csak kinevezéssel lehetett elnyerni az igazgatói posztot, természetesen csak akkor, ha tagja voltál az akkori mindenható pártnak. A bársonyos forradalmat követő hónapokban került sor az első szabad igazgató-választásra. Rám esett a választás. 1990 februárjától hét éven át kollégáimmal keményen dolgoztunk azért, hogy megteremtsük az ipariskola új arculatát, amely megfelel a 21. század elvárásainak. Óriási kihívás volt számomra igazgatóként helytállni, rengeteg munkát fektettem bele, viszont nagyon sok, máig tartó, pozitív eredménye lett az igyekezetemnek.

A szeretett ipariskola igazgatói állása karrierje csúcsát is jelenthette volna, de Ön másképp döntött. 97-ben tanszékvezető állást vállalt a Kassai Műszaki Egyetemen. Nem volt ez visszalépés?

Ez egy másfajta kihívás volt. Képtelen vagyok a karosszékekben hátradőlve ülni és élvezni a munka gyümölcsét, bár megtehettem volna, hiszen az új reformok, amelyeket végrehajtottunk az ipariskolában, sikeresnek bizonyultak: új programokkal, új szakokat, új iskolatípust (kereskedelmi akadémia) vezettünk be, felsőfokú képzést indítottunk be. Az idő visszaigazolta, az eredmények önmagukért beszéltek. Mondhatom, hogy egy belső kényszernek engedelmeskedtem, amikor elvállaltam a tanszékvezetői állást. A Kassai Műszaki Egyetem Mérnöktechnikai Tanszékének kiépítésébe rengeteg energiát fektettem. Működésem idején az egyetem egyik legsikeresebb intézményévé nőtte ki magát.

Hogyan lett Önből politikus?

Szép és szakmailag tartalmas hét esztendő töltöttem a Kassai Műszaki Egyetemen, de mindig is éreztem, hogy elemi kötelességem kivenni a részemet egy régóta dédelgetett, tervezett felvidéki magyar felsőoktatási intézmény létrehozásában. Az egyetemalapítás azonban a parlament hatáskörébe tartozik, ezért 2002-ben beszálltam a nagypolitikába. Az MKP választási listájára felkerülve 2002-ben országgyűlési képviselő lettem és a parlament Oktatási Bizottságának tagja

lettem. 2004-ben lemondtam a tanszékvezetői állásomról, és teljes erőmmel, tudásommal a magyar egyetem ügyének szolgálatába álltam. A Szlovák Parlament oktatási Bizottságának tagjaként elsősorban törvény-előkészítésekkel és törvénytervezetek véleményezésével foglalkoztunk. A felvidéki magyar politizálás legnagyobb sikerének tekintem a Selye Egyetem megalapításáról szóló tervezet megszavazását. Számomra különlegesen kedves esemény, hiszen oroszlánrészt vállaltam az előkészítő munkában és én voltam az, aki a törvénytervezetet előadtam a parlamentben. Azt gondolom, hogy Szlovákia első magyar egyetemének megszavazásával történelmet írtunk. Pozíció nélkül, hatalom nélkül, politika nélkül ez nem ment volna.

Akadálymentesen átment a törvénytervezet?

Az egyetem megalapításának igénye 2002-ben került a kormányprogramba. Ezt követően a kabinet először elfogadta az egyetem létrehozásának szándéknyilatkozatát, majd a törvény-előkészítő tanács javaslatára a törvénytervezetet is. A parlament plenáris ülése három olvasatban foglalkozott a Selye Egyetem törvénytervezetével. Az utolsó felvonás, a második és harmadik olvasat parlamenti vitája 2003. október 22-én kezdődött, de másnap délben ért véget. A vita során az ellenzéki képviselők élesen támadták a törvénytervezetet. Egy nemrégiben kiadott könyvemben részletesen leírom az eseményeket azon a dokumentumokon keresztül, amelyek az egyetemalapítás folyamatában keletkeztek a parlamentben, a kormányban, az Akkreditációs Bizottságban és a Rektori Konferencia ülésén. 2003. október 23-án 77 igen, 49 nem és 7 tartózkodással valósággá vált egy álom. Ma is elérzékenyülve gondolok vissza erre a napra.

A Selye Egyetem alapító rektora. Ez nem múlik el, ez egy státusz, jól gondolom? Hogyan élte meg ezt akkor és hogyan éli meg most?

Missziónak tekintem, melynek teljesítése büszkeséggel töltött el. A Selye János Egyetem kiépítésével kapcsolatos miniszteri megbízatásom 2004. január 1.-én lépett hatályba. Az egyetemalapítás és az intézmény megszervezése, beindítása nagyszerű feladatnak és különleges vállalkozásnak ígérkezett. A semmiből kellett létrehoznunk a felvidéki magyarság első egyetemét. Mindezt elutasító környezetben és ellenséges politikai légkörben. Olyan tanárokat hívtunk, szerződtetünk, akikkel akkreditáltatni lehetett a tanulmányi programokat, ill. akik hajlandóak voltak egyáltalán felvállalni az oktatói szerepet. Ebből fakadóan problémák is felmerültek a későbbiekben. Abban reménykedtem, hogy az iparista szellemiséget itt Komáromban is sikerül meghonosítani. Mindennél fontosabb a szándék és a lélek, a közös akarat és a csapatszellem. Lehet az intézmény bármilyen szép, felszereltségét tekintve a legjobbak közül való, ha nincs csapat és hiányzik belőle a lélek, mit sem ér. Utólag visszatekintve, talán több türelemre lett volna szükség. Egy jó egyetem kiépítéséhez időre van szükség és sok türelemre. Természetesen egyéniségek is kellenek, akik vonzzák a hallgatókat, akik körül kialakulhatnak a kutatócsoportok. Kutatás nélkül ugyanis nincs egyetem.

Ezek szerint a Selye nem lett jó egyetem?

Meggyőződésem, hogy egy intézmény sikeres működéséhez világos jövőképre, küldetésnek és konkrét, hosszú távú céljainak világos megfogalmazására van szükség. A jövőkép az, ami irányt szab a tetteknek és döntéseknek. Mutatja a fejlődés útját. A komáromi Selye Egyetemet olyan bázisintézménynek képzeltük el, amely székhelyen kívüli képzéseivel eléri az ország egész területén élő magyar hallgatókat, ezzel is esélyt adva arra, hogy növelhessék képzettségi szintjüket. Sajnálom, hogy az egyetem mai vezetése nem érti meg ezt. A rektorváltás után még két és fél évig a Neveléstudományi Tanszék vezetőjeként dolgoztam, és ekkor döbbsentem rá, hogy az új vezetésnek nincsenek világosan megfogalmazott céljai, és nincs jövőképe sem. A napi gondok és a maguk által generált problémák megoldása foglalja le őket. A vezetés jelenlegi tevékenységéről 2012-ben írt önéletrajzi ihletésű könyvemben részletesen vallok. A statisztikai adatok azt mutatják, hogy az egyetem iránt folyamatosan csökken az érdeklődés. 2011 augusztusában elhagytam az intézményt, mert eldöntöttem, hogy a továbbiakban nem veszek részt az egyetem várható mélyrepülésében.

Mivel foglalkozik jelenleg?

Felnőttképzéssel. 2010-ben legközelebbi munkatársaimmal létrehoztuk a Felnőttképzési Intézetet, mint közhasznú társaságot, amely a szlovákiai közoktatásban dolgozó pedagógusoknak kínál szakmai továbbképzéseket. Igénnytől függően a képzéseket ott és akkor tartjuk, ahol és amikor részükre megfelelő. A résztvevők hasznos és újszerű – másutt nem beszerezhető – ismereteket kapnak. Képzéseink természetesen akkreditáltak, mind magyar, mind szlovák nyelven elérhetők. A projekt sikeres: ahol képzéseket tartottunk, ott visszavárnak bennünket.

Oktatáspolitikával is foglalkozik, jól tudom?

Vannak észrevételeim és elképzeléseim, amelyekkel a felvidéki magyar iskolák gondjaira keresem a megoldást. Az iskolák többsége a túlélésért küzd. Iskoláink lassan kiürülnek, mert a magyar gyerekek több mint negyede nem magyar iskolába jár. Meg kell határozni a jövőképet és reális, konkrét célokat megfogalmazni. De ami a legfontosabb: a kitűzött célokért tenni kell! A módszertannak az oktatásban meghatározó szerepe van, de az iskola legnagyobb értéke a pedagógus. Ezért úgy gondolom, hogy a pedagógusképzés megújítása nélkül a közoktatás reformja is csak vágyálom marad.

Elégedett, boldog embernek tartja magát?

Az életem tele volt kihívásokkal és feladatokkal. Sok mindent elértem az életben, de mindeért keményen megdolgoztam. Mindig volt határozott jövőképem, tudtam, mit szeretnék elérni, és megtettem minden tőlem telhetőt azért, hogy ez sikerüljön. Sajnálom, hogy több elképzelésem nem tudtam megvalósítani. De legalább tettem érte valamit, legalább megpróbáltam.

Díjakkal, elismerésekkel hogy áll? Mit jelent Önnek a legutóbb elnyert Pro Probitate - díj?

Bármilyen, amit tettem, nem kitüntetésekért vagy elismerésekért tettem. Erőmhöz mérten szol-

gáltam a felvidéki magyarságot, amely erkölcsi kötelességem. Annak a tudata, hogy tehettem valamit a kassai ipariskoláért és az első felvidéki magyar egyetemért, elegendő köszönet és elégtétel számomra. Ami megillet, amit biztosan kiértemeltem, azt meg is kaptam – a nyugdíjamat. Minden más csak ráadás. A Pro Probitate – díj azért kedves a számomra, mert a sajátjaimtól kaptam.

Fesztelen, szinte baráti hangulatú beszélgetésünk közel két óra után a végéhez közeledik. A meleg, alkotói légkörrel átitatott irodától és magától Albert Sándortól is nehéz búcsút venni. Órákig hallgatnám még szívesen, de mivel ő maga is elfoglalt, már nem élek vissza tovább az idejével és kifele indulok a decemberi hidegbe. Gyors léptekkel kikísér az ajtóig. Míg beszélgettünk, végig matematikáztam és sehogy se fért a fejembe, hogy a számok törvénye alapján már túl kell lennie a hetvenen. Nem szerettem volna tapintatlannak tűnni, de az ajtóban már nem bírtam tovább és megkérdeztem: mitől ilyen fiatalosan friss, mi a titka?

Kedvesen rám mosolyog, bóknak hiszi a kérdésemet és megköszöni. Legyint, hogy már nem sportol aktívan, de néha eljár teniszezni. Engem még sokáig foglalkoztat a dolog és arra jutok, hogy biztosan jó géneket örökölt. Majd amikor napokkal később elolvastam az életrajzi könyvét, fény derült fiatalságának a titkára: az életével elégedett, kitűzött céljaiért minden követ megmozgató személyiség, akit élete kudarcai nem keserűséggel töltenek el, de azzal a megnyugvással, hogy minden tőle telhetőt megtett elérésük érdekében. Pedagógus, aki egész életét a fiatalok között töltötte, tölti ma is, és ennek óriási szerepe van a szellemi, testi frissessége megtartásában. Albert Sándor szeret élni és szeret tanítani. Míg él, tanítani fog, amíg tanít, addig él. Az előbb említett könyvében így búcsúzik az olvasótól: „Nem halok meg, csak egyszer abbahagyom a tanítást!”

Szalai Erika

Csáky Pál, Berényi József és Bárdos Gyula gratulálnak Albert Sándornak.

Berényi József MKP-elnök átadja Albert Sándornak a Pro Probate - Helytállásért díjat.

Pro Probate – Albert Sándor az idei díjazott

Albert Sándornak, a Selye János Egyetem alapító rektorának ítelték oda idén a Pro Probate-Helytállásért díjat. A díjazottat méltató Bárdos Gyula a díjátadó ünnepségen úgy fogalmazott: Albert Sándor az első felvidéki magyar egyetem létrehozásával olyan közösségi szolgálatot vállalt és teljesített, amelyre nincs példa a Felvidéken.

A kitüntetést Komáromban, a Kultúrpalota dísztermében rendezett díjkiosztó ünnepségen adták át december 6-án. A kitüntetett nevét **Csáky Pál**, az MKP európai parlamenti képviselője jelentette be.

Az ünnepségen mondott köszöntőjében Berényi József hangsúlyozta, a korábbi díjazottak munkájukkal és teljesítményükkel mértékadóvá tették a Pro Probate-Helytállásért díjat. „Rendkívül bizonytalanra vált a jelenünk és a jövőnk, talán még bizonytalanabb, mint a rendszerváltozás idején volt, amikor az Európai Unió jelentette azt a vonzást, amihez csatlakozni lehetett, s amely mértéket adott” – jelentette ki beszédében az MKP elnöke, aki szerint ezt a mértéket az unió már nem adja meg, s bizonytalanságunkat csak fokozza, hogy nem tud vagy rossz választ ad a migránsválság jelentette kihívásokra. **Berényi József** szerint az Európai Unió „mérték-

telenségét, elbizonytalanodását és súlyponteltolódását” jelzi, hogy az unióban népszavazást lehet meghirdetni Orbán Viktorral szemben, miközben másfél évvel ezelőtt nem tették lehetővé, hogy ehhez hasonló aláírásgyűjtés kezdődjék a nemzeti közösségek jogairól szóló európai törvényhozás érdekében. „Ilyen sikertelen négy éve a felvidéki magyar politizálásnak még nem volt” – jelentette ki az MKP elnöke, aki szerint ma a szlovák parlamentben nincs súlya a magyar érdekképviselőnek, hiszen az elmúlt parlamenti ciklusban mindössze két, a felvidéki magyarságot és más kisebbségeket közvetlenül érintő javaslat került a szlovák parlament elé, s mind a kettő elbukott. Berényi József szerint a Pro Probitate-Helytállásért díj birtokosai bizonyítanok világunkban mércét jelentenek a számunkra, az elismerés pedig „átírja azt a szólás-mondást, mely szerint senki sem próféta a saját hazájában”.

Bárdos Gyula, a Csemadok országos elnöke a díjazottat méltatva kiemelte, Albert Sándor – az MKP oktatásügyi szakpolitikusaként és parlamenti képviselőjeként – oroszlánrészt vállalt a komáromi Selye János Egyetem létrehozásában. „Az első felvidéki magyar egyetem megteremtésével olyan közösségi szolgálatot vállalt, melyre nincs példa a Felvidéken, ő volt az első, aki ilyen kemény fába vágta a fejszét”

- hangsúlyozta Bárdos. Felidézte, 2003. október 23-án, az egyetem létrehozásáról döntő parlamenti szavazás „soha nem feledhető sikert” jelentett a felvidéki magyarság számára. Mint mondta, ehhez fogható eredményt azóta sem tudott produkálni a felvidéki magyar érdekképviselő. „Albert Sándor nélkül elképzelhetetlen az intézmény létrejötte” – jegyezte meg.

„Az elismerés nemcsak nekem szól, hanem mindazoknak a munkatársaimnak, akik velem együtt végigharcolták az elmúlt évtizedeket” – fogalmazott meghatódva a díj átvétele után Albert Sándor. Hírportálunknak nyilatkozva elmondta, szakmai pályájának legnagyobb kihívása kétségtávol a Selye János Egyetem létrehozása volt. „Kilenc hónap alatt gyakorlatilag a nulláról sikerült elindítani az intézményt úgy, hogy három kart akkreditáltattunk, csaknem 650 diákkal. Óriási megtiszteltetés volt a számomra, hogy én lehettem az egyetem első rektora, igaz, rengeteg kihívással és konfliktussal járó

munka volt ez. A Pro Probate-Helytállásért díjnak különleges értéke van a számomra, hiszen ez az elismerés azt jelenti, hogy a saját közösségem fogadta el azt a munkát, amelyet elvégeztem" - fogalmazott.

Albert Sándor szerint a felvidéki magyar oktatásügy legfontosabb kérdése ma az, hogyan lehet jobbra tenni iskoláinkat, s a mainál sokkal jobb iskolahálózatot kiépíteni. „A jó iskolák kialakításának problémájáról kellene beszélnünk, még akkor is, ha kimondottan felvidéki magyar közoktatási hálózat nincsen. Iskoláink a szlovák oktatási rendszer részei, ezen belül azonban van egy mozgástér, ezt kellene kihasználnunk elképzeléseink megvalósításához” – vélekedett.

A Magyar Közösség Pártja képviselői által alapított díjat immár huszonkettedik alkalommal adták át. A kitüntetett minden évben Nagy János szobrász kisplasztikáját kapja emlékül. Az MKP ezzel az 1994-ben létrehozott díjjal szlovákiai magyarok egy jelentős személyiségének vagy szervezetének magatartását, közösségi helytállását jutalmazza.

Albert Sándor 1943. május 24-én született Nagykaposon. A kassai magyar ipari szakközépiskolában érettségizett, majd a kassai Műszaki Egyetemen szerzett gépészmérnöki diplomát. Az egyetem elvégzését követően visszatért az alma materébe, a kassai ipariba, ahol huszonnégy éven át tanított, majd a kassai Műszaki Egyetem tanszékvezető tanárává nevezték ki. 2002-től az MKP parlamenti képviselője, a Nemzeti Tanács oktatási bizottságának tagja. Bauer Edittel, Bauer Győzővel, Szigeti Lászlóval és Csáky Pállal együtt jelentős szerepet vállalt a komáromi Selye János Egyetem létrehozásában, melynek alapító rektora volt 2008-ig.

Im

A tavalyi év díjazottja, Dráfi Mátyás gratulál Albert Sándornak

Mit ér a hadiárva állampolgárság nélkül?

„Az, hogy apám meghalt valahol a Don-kanyarban, nekem az a holokauszt. Anyám is hasonló sorsra jutott a szemem láttára 1945-ben. Nem panaszképpen írom: a háború után kellett volna segítség és nem most”.

Ezekkel az elkeseredett szavakkal fordult a minap egy kedves olvasónk Kassáról a budapesti Kúriához. Az igazságot keresve sokfelé megfordult már a megkereséseivel, főkonzulátushoz, minisztériumhoz, sajtóhoz címzett nyílt leveleivel - de az igazságát eddig nem sikerült meglesnie.. Amit helyette talált, az a valóság, a mai meztelen magyar valóság. Egyfelől a jó szándék megnyilvánulásai, másfelől pedig mindaz, amivel e jó szándék van kikövezve.

E történet azokról a magyar hadiárvákról és hadiözvegyekről szól - sajnos nincsenek már köztünk oly sokan, hogy hangjukat a szélesebb nyilvánosság és a döntéshozók is meghallják - akik a magyar hadsereg vagy a csendőrség kötelékében szolgáló hozzátartozójukat a második világháború alatt veszítették el, majd pedig a háború utáni „rendezés” következtében a hazájuktól (és magyar állampolgárságuktól) is megfosztották őket. Hosszú évtizedek teltek el úgy, hogy semmiféle kárpótlás, támogatás nem járt nekik attól a magyar államtól, melyért hozzátartozóik a legdrágábbat adták. Sőt. Nincs rajta mit szépíteni: a magyar állam egész egyszerűen ocsmányul bánt a második világháborúban harcolt katonáival illetve az elesettek özvegyeivel, gyermekeivel. A kommunista diktatúra logikája szörnyen egyszerű volt: akik a második világháborúban harcoltak, azok a Szovjetunió ellen harcoltak, vagyis bűnösök. Ennek megfelelően a legkevesebb, hogy a hadiözvegyektől és hadiárváktól 1949-ben megvonták a támogatást.

Még a rendszerváltást követően is éveknek kellett eltelniük, hogy az Országgyűlés egyáltalán mozduljon valamit az ügyben: 1994-ben született meg a jogszabály a hadigondozásról. Ez azonban a magyar államhatárokon kívül rekedt hozzátartozók számára lényegében semmi változást sem hozott: maradtak továbbra is azok, akik voltak, vagyis elfeledett, semmibe sem vett

áldozatok. És ez így ment egészen 2015-ig, amikor a magyar Országgyűlés végre - hét évtizedes adósságát törlesztve - június 23-i ülésén elfogadta a hadiözvegyek és hadiárvaik támogatásáról szóló törvény módosítását. A kihirdetés másnapján, azaz július 4-én hatályba lépett jogszabály (2015. évi CIV. törvény) tette lehetővé, hogy végre azok is anyagi támogatásban részesüljenek, akiknek édesapja, férje a második világháborúban a Magyar Királyi Honvédség vagy a csendőrség kötelékében szolgálva életét áldozta hazájáért, függetlenül attól, hogy aztán a háború utáni "rendezés" következtében mely utódállam állampolgárává vált. Az 1994-es törvényhez benyújtott egyéni módosító indítvány indokolása szerint a támogatás immáron azokat is megilleti, akiknek férje, édesapja 1938. november 2-a és 1945. május 9-e között a volt magyar királyi honvédség és csendőrség kötelékében szolgált, függetlenül állományviszonyától és rendfokozatától és attól a tényről, hogy az 1947. február 10-én Párizsban, Magyarország képviselői által aláírt békeszerződés következtében mely ország állampolgárává vált.

A jogalkotó figyelembe kívánta venni Magyarország történelmileg változó határait, így a hősi halált halt férje után azon hadiözvegy is gondozotti körbe kerül, akinek a férje Magyarországról vonult be, de az özvegy – lakhelyváltoztatás nélkül – jelenleg más állam polgára. A hadiözvegyi járadék összege az öregségi nyugdíj mindenkori legkisebb összegének 112,5%-a. (Az öregségi nyugdíj legkisebb összege 2015-ben havi 28.500 Ft.)

A törvénymódosítás lakóhelytől függetlenül megnyitja a hadigondozotti jogosultságot az alábbi feltételeknek megfelelő volt hadiárvaik, volt hadigondozott családtagok, volt hadigyámolt magyar állampolgárok részére: volt hadiárva, volt hadigondozott családtag és volt hadigyámolt, akit 1949. január 1-jét megelőzően nyilvántartásba vettek, de a pénzellátást nagykorúvá válása miatt, vagy politikai okból megszüntették, vagy szüneteltették, illetve ilyen ellátás iránti kérelmét politikai okból elutasították, továbbá aki ezen irányú kérelmét politikai okból elő sem terjesztette. A volt hadiárvaikat, volt hadigondozott családtagokat és volt hadigyámoltakat egyéb ellátásuktól függetlenül havi rendszeres járadék illeti meg, amelynek összege az öregségi nyugdíj mindenkori legkisebb összegének 30 %-a. Idén ez az összeg 8550 forint havonta.

Ez az új jogszabály több ezer határon túli magyart érinthet, köztük természetesen sok felvidékit is. Igen ám, csakhogy a törvény gyakorlati alkalmazása során adódtak sajnálatos anomáliák: erre hívta fel a figyelmet a már idézett olvasónk Kassáról. Őt a kérelmének benyújtása során arról tájékoztatták, hogy bár valóban állampolgárságra való tekintet nélkül illeti meg az érintetteket a támogatás, de az igényléshez szükség van a magyar állampolgárságra. Ez elvileg nem okozhat gondot az egyszerűsített honosítási eljárás 2011-től kezdődő alkalmazásának köszönhetően - csakhogy Felvidéken ennek (is) megvannak a maga hátulütői. A szlovák törvényhozás által a magyar állampolgársági rendelkezésekre adott válasz - az úgynevezett állampolgársági ellentörvény - ugyanis elvette a felvidéki magyarok többségének kedvét attól, hogy visszaszerez-zék magyar állampolgárságukat.

S a mi esetünkben ez máris lehetetlenné teszi a hadigondozottakról szóló törvény módosításának alkalmazását. És ezt a hátrányos helyzetet a mai napig nem sikerült megoldania az illetékeseknek. Informálisan elhangzottak már olyan felvetések az illetékes magyar tárca bizonyos

vezetői részéről, hogy esetleg a státustörvényen, vagyis a Magyar Igazolványokon keresztül lehetne rendezni a problémát s így állampolgárság megszerzése nélkül – ami a szlovák elvesztését jelentené Felvidéken – biztosítani a támogatást a jogosultak számára.

Konkrét lépések azonban mindezidáig nem történtek. Amibe olvasónk – 78 éves kora ellenére (vagy talán éppen azért, háta mögött egy teljes élet minden tapasztalatával, keserűségével és öröme-

vel) - nem kíván belenyugodni és tovább folytatja (szélmalom?) harcát a támogatásért. Mint írja, távolról sem a pénzért, a támogatás összegéért - mert arra nincs szüksége. Hanem azokért az elvekért, amelyeket évtizedeken át páros lábbal tiportak s amelyek különféle bürokratikus okokból - szégyenszemre - ma sem tudnak maradéktalanul érvényesülni. Mert ahogy megfogalmazta: „Nem hittem volna, hogy 78 évesen még érhet az anyaország részéről hasonló kirekesztés. Tudják, tisztelt törvényalkotók, ez a legnagyobb pofon számomra és talán másoknak is itt nálunk, a határok másik oldalán”.

A Kúriához címzett levelének záró sorai is súlyosak:

„Elnézést a mindenkori magyar kormánytól, de ha a holokausztban odaveszett volna valakim, biztosan a támogatást megkaptuk volna. Az, hogy apám meghalt valahol a Don-kanyarban, nekem az a holokauszt. Anyám is hasonló sorsra jutott a szemem láttára 1945-ben. Nem panaszképpen írom: a háború után kellett volna segítség és nem most. Most semmim sem hiányzik, a pénz sem. A háború után bizony nagyon nehéz volt, a Benes-dekrétumok alapján elvettek tőlünk minden támogatást. A mai napig is bűnösök vagyunk, a ma született magyar gyermekekkel egyetemben. Cseh-szlovákia nem törődött velünk, az anyaország pedig elveszett. Nem volt nyugdíj, egyszóval semmilyen támogatás, sokszor nem volt mit enniünk. Nem tudom vannak-e még hadiözvegyek, lehet, hogy mi néhányan még itt vagyunk látogatóban ezen a földön. Csak azért foglalkozok a problémával, hogy végre mondja ki valaki az okokat: miért nem kaphatják meg a nem magyar állampolgárok a nekik járó juttatásokat, úgy, mint a hasonló sorsú magyar állampolgárok? A sorsok között semmi különbség nincs, csak annyi, hogy fejünk felett néhányszor változtak a határok. Magyarok maradtunk, ahogy a székelből nem lesz román, úgy nem leszünk mi sem soha szlovákok. Talán életünk alkonyán még megéljük, hogy ez az erkölcstelen konzum világ visszatér a régi keresztény európai értékekhez, ahol visszatérnek az emberi értékek, a tisztesség és becsület. Ahol a világ urainak nem a pénz az Istenük és a Bank a templomuk, hanem az igazságos megélhetés, és nem a gátlástalan hatalmi harcok...”

A szlovák kormánynak nem fontos a mezőgazdaság, nekünk viszont létkérdés!

A rendszerváltás óta már eltelt több mint 20 év. Ám a problémák nem hogy megoldódtak volna, de sajnos még tovább fokozódtak. Az ország déli részén található termőföldek sok esetben kihasználatlanok, vagy ha mégsem, akkor is nagy részben a déli termőföldek olyan növényekkel vannak beültetve, amelyek pár év alatt elsavasítják a földet és így hosszútávon rontják a minőségét is.

Szlovákia mezőgazdasági potenciálja sajnos nem éri el az 50%-ot sem. Ez beláthatatlan következményekkel bír az export és import mérlegére, a munkanélküliségi rátára, valamint a falvak elszegényedésére is, különösen Közép- és Dél – Kelet Szlovákiában.

Példálózhatnánk azzal, hogy Szlovákia miért nem használja ki saját termőföldjeit és miért lehetetleníti így el a saját mezőgazdaságát, vagy azzal, hogy miért látunk annyi napkollektort az első osztályú termőföldeken, vagy pedig azzal, hogy a valódi földtulajdonosok minimális bérleti díj ellenében adják bérbe földjeiket a mezőgazdasági szervezeteknek, amíg azok vissza nem térítendő állami juttatásokon keresztül jóval nagyobb haszonra tesznek szert.

A lényeg viszont az, hogy ezeknek a tényeknek a következményeit már most érezzük. Szlovákia jelenlegi élelmiszeri önellátása 40% körül mozog, holott ez a szám cirka 20 éve még több

mint a duplája volt. Ezzel az értékkel Szlovákia az utolsók közé tartozik Az EU-ban. Termelőink pedig szép lassan és csendben tönkremennek.

Azonban tovább is folytathatjuk a keserű számok ismertetését. Egy nemrégiben készült felmérés szerint, amíg a szlovákiai kézben lévő üzletláncokban a hazai élelmiszerek átlaga (víz és édesített víz, pékáru, tej és tejtermék, valamint hústermék) a polcokon eléri a 70%-ot, addig bizonyos külföldi üzletláncokban ugyan ez a statisztika alig 30%. Megdöbbentően lesújtó ez az adat, hiszen jogosan tesszük fel a kérdést, hogy miért is jobb számunkra a külföldi tej, vagy hús, mint a gondosan megtermelt hazai?

Sajnos ki kell mondani aényt. A mezőgazdaság elvesztette egykori szerepét és mára a nemzetgazdaság legkisebb szereplőjévé vált. Befolyásunk térségünkben nem mérvadó a nyugat-európai országokhoz képest, és sokszor találjuk magunkat kiszolgáltatott helyzetben. Amíg a mezőgazdaság folyamatosan zsugorodik, addig szerepe nő, hiszen a népesség növekedésével egyre több élelmiszerre van szükségünk. Az idők során elfelejtették velünk, hogy milyen nagy jelentőséggel bír a saját, hazai termék fogalma, hogy milyen nagy érték és öröm, ha a saját földünkön megtermelt élelmiszert fogyaszthatjuk, vagy azt, hogy mit is testesít meg számunkra a mezőgazdaság. Ezen jelen pillanatban csak mi, közösen változtathatunk.

Sajnos, a jelenlegi szlovák kormánynak egyáltalán nem fontos a mezőgazdaság és teljes mértékben megfelelő számunkra a kialakult állapot. Nekünk, felvidéki magyaroknak viszont a mezőgazdaság létkérdés! Gazdáink, termelőink nap, mint nap azon fáradoznak, hogy mi kiváló hazai terméket vehessünk a kezünkbe. A jelenlegi állam viszont épp az ellehetetlenítésükön dolgozik. Vissza kell adni a mezőgazdaságnak a régen betöltött szerepét. Ehhez viszont közös akarat és tettek kellenek! Fogjunk össze mezőgazdaságunkért, fogjunk össze Dél-Szlovákiáért!

Iván Tamás

(a szerző a Via Nova ICs alelnöke, az MKP képviselőjelöltje)

Nagy Péter atya: Zavarkeltés a komáromi bencés rendház ügyében

Karácsony közeledtével felsejlik a szinte egész évig elhallgatott kiáltás: „Dicsőség a magasságban Istennek”. Csak Isteni dicsőség, nekünk, embereknek az ebből adódó békesség. Igaz, az év folyamán úgy képzeljük el a békességet, hogy az valamiféle egyéni dicsőség – siker következménye lenne. Viszont pont akkor csalódik az ember, amikor magasba szállva nagyot koppan békétlenséget találva – találva.

Szent Tamás mondja: "a békesség a rendből áradó nyugalom". Többé-kevésbé ezt áhítozza Isten gyermeke. A rendből áradó nyugalom csak akkor hihető és igaz, amikor sebet tisztít, kötöz, gyógyít. Így három féle békekereső van. Egyrészt olyan, aki rendmániás, mindig lehet rá számítani, de csak a saját szabályai szerint. Másrészt olyasvalaki, akinek a rend, rendszer amiben él, elviselhetetlen. Ő az anarchista. Ez nem jó, de jobbat ő sem tud felmutatni. Harmadszor olyan a békeszerető, nyugalmat kereső ember, akinek meggyőződése, hogy a világunk úgy áldott, ahogy átkozott is. Isteni nyugtalanság van az ő szívében. Ő képes egyedül bevallani azt, hogy ha egy tányér este felé a mosogatóban marad, holnap is lesz nap..

Társadalmunkban is megvan az imént felsorolt békét keresők serege. A közelmúltban döntés született a "komáromi bencés rendház" és a helyi ordinárius vitájában. Emlékszem, karácsonyi ajándékként lett emlegetve a döntés. Igaz, ironikusan csengett, de annál igazabb.

A jelen cikkben előrebocsátom, hogy ama tény, miként Nagyszombat főegyházmegye áldozópapja vagyok csak másodlagos. Elsődleges, hogy komáromi, keresztény, katolikus, áldozópap vagyok, aki nem hordja a farzsebében az emlékeit, főleg azokat nem, amelyek 1990-es évekre röptének vissza. Sőt, szemem előtt vannak az elmúlt esztendő eseményei.

Személyesen megtapasztaltam, hogy mit jelent nemkívánatos személynek lenni. Ott voltam sokadmagammal, amikor ki lettünk tessékelve a régi bencés rendház ajtaján. Utólag megtudtam, hogy nem csak mi - hittanosok - lettünk onnan kitessékelve. Más karitatív szolgálatot teljesítő, igénybevevő emberek is. A 90-es évek második felét írtuk akkor, s jól emlékszem az időtől elfelé csak egy "gondnok" volt ott a rendházban. Igenis rendet kellett csinálni ebben a városban,

s valóban a kést forgatják az ember gyomrában a köpönyegforgatók szójátékai. Azoké, akik a rendszerváltást követően ellenezték a bencések újrászerveződését Komáromban, most pedig - amikor azt gondolják a magasságokból, hogy minden szenny aprónak látszik, csak elég becsukni a szemünket s szényeggel letakarni azt - lobbiznak egy olyan dolog mellett, ami nincs, és igazából... a rendszerváltást követően nem is volt. Sőt messzebb megyek - s lehet kapaszkodni - röpke 30 évre tehető a bencések aktív ittléte. Megj. a komáromi plébánia vezetését 1930-as évek derekán az egyházmegyes lelkiatyák vették át újból... máig. Igen, máig.

Tudom, nem fog zöldellni a megnyesett fa eme sorok után. Ám aki akarja, megérti... S ez akarat kérdése.

Híveknek gyakran mondom, így most is megemlítem: csak annak a véleménye lehet valóban megfontolandó, aki hitét a közösségben éli meg. Ha katolikus, gyónjon rendszeresen és áldozzon. Ha protestáns, akkor rendszeresen vegyen részt a közösségi ekleziális életben - ima, úrvacsora, szeretetszolgálat erőihez mérten - és naponta táplálkozzon a szent Igéből. Biztos meggyőződése, hogy az ilyen embert nem fogja egyhamar a "karónkiabáló" megteveszteni. Hiszem, hogy Komárom is ilyen hely. Igaz, Komárom vérbeli Korintus, ahol a métely és a szenny a gondolatvilágban kész káoszt szülhet és táplálhat. Viszont azt is jól tudom, hogy nagyon erős a hite az ottani valódi ekleziális közösségeknek. Vettem a bátorságot - mert az kellett hozzá - átvizsgáltam és nagyon sok csúsztatást találtam a bencés rendház ügyében közreadott cikkekben. Szokatlan számomra, de látom, nálunkföldön ez normális: nincs szakavatott személy az egyházpolitikai újságírásban és hozzá nem értő módon "írogat itt valaki". Ez olyan, mintha egy háziorvos végezné el a szívátültetést. Így kívánom, hogy legyen és élje hivatásaként ezt a szép küldetést ama hívő keresztény, aki képes objektívan közvetíteni. Mert hitünk lényegi titkának megértése, mindezt megkívánja: hogyan haladjunk közösségben Jézus Krisztus által az üdvösség útján?

S ha már az üdvösség útját említem, kérdezem félszegen: mit adtak a bencések, ami az itt élő keresztény katolikusoknak erős iránymutatás lett volna a közösség lelkiéletét illetően - jövőre nézve? Kihez vezették a híveket a bencés atyák? Ha Krisztushoz s nem a saját személyükhöz, akkor ma is látni kellene egy szolid magot, akik a megváltottság békéjét sugározzák magukból, mint Szent Pió, Bosco Szent János, Kalkuttai Boldog Teréz, vagy akár Szent Benedek. Ezen szentek életpéldája túllát a nehézségeken és Krisztus keresztjét követve láttatták meg a kor emberével Krisztus szerető arcát. Igen, mert a mindenkori lelkiatya legfőbb feladata ez: "élni értetek, hogy ha nem leszek, ti akkor is tudjátok, merre kell menni...."

Így év vége felé, karácsony közeledtével megkérdezhetjük magunktól: mi a békét keresőknek melyik csoportjába tartozunk?

Rendmániás vagyok-e, aki csak a saját szabályai szerint játssza az élet nagy játékát? Aki ott van mindenütt, ahol szükség van rá, de csak azt nyújtja, amit ő akar adni és csak addig, ameddig ő akarja. Élete a pont és az egyenes, kategóriákban látja a világot.

Béke-anarchista vagyok -e? Aki igazi szájkaratés fotelkeresztény. Hisz a rendszer nem j,... de

jobbat talán csak az elméletben szerkeszt, viszont a tettek mezeje nem otthona. Úgy él, mint fagyöngy a fán. Ha van hite, akkor filozófikus hite van...- "minek kell vasárnap templomba járni?"

Vagy olyan vagyok-e aki tudja: bűnös? Mert sokszor mulasztotta el a jót. Gondolatban és szóban is már vétett a szeretet törvénye ellen. Hisz nagy feladat úgy szeretni a másik embert, amint az Atya szereti a Fiút és amint a Fiú szeret engem. (vö. János ev. 15,9). De tudja, van megbocsátás, mert Isten szeretete az irgalmában van belerejtve. Ebben van az Ő igazsága is. Tudja a békét kereső, hogy mindig van út az atyai házba. Hisz Ő irgalmasan igaz és igazán irgalmas. Elfogadja az emberi valóságot és egy felsőbb világot keres. Ő a megváltásra váró. Ahol a szépség végtelen. Ő elfogadja azt a békét, ami minden értelmet meghalad. S rálép az életszentség útjára. Közösségében kezdeményez, meri mankó nélkül élni a hitét, nem feledve az út szegélyeit.

A komáromi bencés dolgot sem a rendmániás békekereső, még inkább az anarchista nem tudják jól értelmezni, elfogadni. Hisz ők nem látnak a jövőbe, nincs Krisztusuk. Nekik diaboloszuk van, akinek érdeke a zavarodottság, hisz a zavarosban lehet a legjobban halászni... Viszont a megváltást váró békekereső tudja: a Szentlélek irányít mindent. Nem csak az egyén életét, hanem az egész társadalom életét, annak ellenére, hogy vannak bűnei.

Drága barátaim. Az irgalmasság évének kezdetén - Szent Születés ünnepén - engedjük, hogy életünkben a Szentlélek irányítson. Erre az életre a görcsös rendmániás és az anarchista is meg van hívva. A kegyelem világában végleges rend van. Korlátlan világ, ahol nincs befiókozás. Ezt a békét kívánom minden kedves testvérnek, jóakarátú embernek Szent Születés napján. Eleget bűzölgött a rothadó élő hús az utcán, ideje feltámadni. Hisz az Angyalok nekünk is nagy örömet hirdetnek: Dicsőség a magasságban Istennek. Ne féljete, feltámadott.

A szülőföldön való boldogulásért

Cziprusz Zoltán az MKP választási listájának 10. helyén indul, a Via Nova Ifjúsági Csoport listavezető jelöltjeként. Szókimondó óriásplakátjainak a központi témáját a migránskérdés, valamint a fiatalok kivándorlása képezte. A mostani kampánynak azonban új témája van, melynek középpontjában a gyerekek állnak.

Egyetlen módja van annak, hogy megmaradjon a régió magyarsága: ha a fiatalok itthon maradnak és itthon alapítanak családot! Ahhoz, hogy ez megvalósulhasson, szükség van a kormány támogatására. Fontos, hogy a fiatalok számára megfelelő feltételeket teremtsenek, ezzel motiválva őket, hogy szülőföldjükön maradjanak, itt alapítsanak családot és merjenek két-három, akár több gyermeket is vállalni. Ez a probléma nem elhanyagolható, mivel féltő, hogy a jobb megélhetés reményében külföldön munkát vállaló fiatalok helyét olyan menekültek szeretnék majd betölteni, akik éppen Felvidéken remélik a nyugodtabb életet.

E negatív változások megelőzése érdekében hármass javaslatcsomaggal álltam elő: fiatalok támogatása a családalapításban, a munkavállalásban, valamint a lakáshoz való jutásban. Annak érdekében, hogy a fiataloknak lehetőségük legyen megalapozni a jövőjüket a szülőföldjükön, az első fontos lépés a startlakás program erőteljesebb beindítása. A második és szintén nagyon fontos lépés a bérből kiszámított anyasági támogatás 80 százalékra való növelése, hogy az édesanyák anyagi biztonságban nevelhessék gyermekeiket. Valamint adókedvezmények biztosítása a családfenntartó és a szülési szabadságról munkaviszonyba visszatérő anyuka számára, a vállalt gyermekek számának figyelembe vételével.

Sajnos a fiatalok körében évek óta kiemelten magas a munkanélküliség. Éppen ezért nagyon fontos, hogy az állam ösztönözze a vállalkozókat a pályakezdő fiatalok alkalmazására, egy évre átvállalva a munkáltató által a bérből fizetendő társadalombiztosítás terheit. Ezeknek a javaslatoknak a megvalósulásával egy jobb, élhetőbb, biztonságosabb környezet teremthető a fiatalok számára, hogy az otthon továbbra is a szülőföldjük maradjon.

Az óriásplakátjaimon szereplő gyermekek szülei már bizalmat szavaztak nekem. Hiszik, hogy a Magyar Közösség Pártjában és a Via Nova Ifjúsági Csoport parlamentiképviselő-jelöltjében megvan a kellő erő, kitartás és tenni akarás, hogy pozitív változást hozzon és cselekedjen a fiatalok jövőjéért.

Cziprusz Zoltán

Átadták a Kantár Csaba Ifjúsági Irodalmi és Közéleti díjakat

Fel kell karolni a tehetséges fiatalokat, bemutatkozási lehetőséget adni nekik. Ezt a célt is szolgálta a 2015. december 12-én Kantár Csaba emlékére megszervezett Ifjú Alkotók Találkozója, majd a díj átadása is. A Levédia Kör szervezésében a Via Nova – ICs és a Csemadok segítségével megvalósult rendezvényt a szimói felújított Károlyi Házban tartották meg.

A helyszín jelképes is volt, hiszen az első díjátadót is itt tartották meg tizenkét évvel ezelőtt, akkor még a helyi fiatalokat tüntették ki, ma már országossá, sőt, kárpát-medenceivé nőtte ki magát a rendezvény. Hiszen a meghirdetett pályázatra Magyarországról is érkezett író.

A Levédia Kör által meghirdetett pályázat sikerét mutatja, hogy magára a rendezvényre 14 alkotó jött el, akik több műfajjal neveztek. Hallottunk novellát, verset, slam poetryt, egyszavasakat zenei aláfestéssel, megzenésített verset. A programban a szerzők életrajzát is ismertették. Megdöbbentő volt, hogy a fiatal írók milyen aktívak, és milyen sok mindenben részt vesznek. A szakmai zsűrinek nehéz dolga volt: Balázs F Attila író, Rožňó Jitka író, műfordító, Neszméri Tünde lapszerkesztő, újságíró, Samu István pedagógus, Andó Krisztina újságíró, Csémy Éva képzőművész ezért ismét megosztott díjat adott át, külön a irodalmi és külön a közéleti elismerést.

Bese Bernadett, Borsó Ákos, Cséplő Cintia, Foglár Gábor, Horváth Réka, Ladó Balázs, Mázik Orsolya, Reczai Lilla, Tóth Viktória, Vida Nikoletta, Vontszemű Norbert, Ziff Stella, Zöldi Réka remek előadásukkal, míg Kovács Balázs fotókiállításával tette meghitté az adventi időszak második szombatját. A díjazottak pedig meghatottan vették át a kitüntetést. Mázik Orsolya verseivel, Borsó Ákos pedig közéleti tevékenységével nyerte el a zsűri tetszését.

A Kantár Csabáról elnevezett ifjúsági díj fiatalok munkásságát ismeri el. A költőnek, írónak, perforenernek nem adatott meg a hosszú élet. De méltó példakép lehet ő a fiatalok számára, hiszen sok minden iránt érdeklődött, tevékeny volt, tehetségét kamatoztatta. Tanulmányokat, cikkeket, verseket, novellákat írt. Rendezett, szervezett, jótékonykodott. Ezért fontos megemlékezni az íróról, és átadni a róla elnevezett alkotói kitüntetést. Csaba édesanyja, Kantár Éva és Csémy Éva a díj egyik ötletgazdája így is utat szeretnének mutatni a fiataloknak, megmutatni azt, hogy igenis érdemes tenni az itteni magyarságért. A tervek szerint a beérkezett művekből egy antológiát állítanak össze a zsűri tagjai, illetve a Szabad Újság hetilap hasábjain is megjelennek az írások.

Neszméri Tünde

Kantár Éva

Nyithatok-e irodát Dunaszerdahelyen?

Ha már cukrászdát ugye gond nélkül nyithatunk Bécsben, akkor mi gond lehet egy parlamenti képviselői fogadóirodával a legalább annyira pompás Felvidék fővárosában?

Szávay István jobbikos országgyűlési képviselő 2015. október 14-én nyitotta meg képviselői fogadóirodáját Dunaszerdahelyen. Normális esetben a híradás ezzel nagyjából véget is ér, a kurta kis cikk minden feltűnés nélkül vegyül el a többi hasonló közé az újság valamelyik belső oldalának szélén. Mert azt hihetnénk, a világ legtermészetesebb dolga a nyitottságáról ismert Európában, hogy egy demokratikusan működő politikai szervezet demokratikusan megválasztott parlamenti képviselőjének (vagy bárkinék) nem csak joga van a választóival személyes kapcsolatot teremteni, de egyenesen kötelessége is. Már ha valamennyire is komolyan veszi a hivatását.

S valóban, Szávay dunaszerdahelyi irodanyitása jogi szempontból tökéletesen kifogástalan lépés volt. Pontosan ezért nem ért véget itt a történet, ezért lett a kurta kis cikkből valóságos hírfolyam, és ezért is indult be az egész szlovák hatalmi gépezet: a legfelső szintekről érkező nyilatkozatoktól kezdve egészen a sürgősséggel reagáló törvényhozásig. Ez a szlovák abszurd egy újabb állomása, amelyhez sajnálatos és némileg meglepő módon a magyar fél is segédkezett. Határokon innen és túl egyaránt.

A dunaszerdahelyi irodát a Jobbik alelnöke és parlamenti képviselője elmondása szerint azért nyitotta meg, hogy közvetlen kapcsolatot teremtsen a felvidéki választókkal. Mert az állampolgársággal együtt járó választójoggal, tetszik nem tetszik, bővült a magyarországi pártok választói köre, így érthető, ha keresik velük a kapcsolatokat. Ezen éppúgy nincs meglepődni való, mint azon, hogy kampányidőszakban Rajkát elárasztják a szlovákiai pártok politikai hirdetései, plakátjai. Csupán az erre adott reakcióban vannak különbségek - abban viszont nagyok.

Már a szerdahelyi irodanyitó után közvetlenül beindult az a nyilatkozathullám, amelytől jóérezsű ember gyomra azonnal felfordul. Persze semmi meglepetés: ahogy azt várni lehetett az úgynevezett szabadságjogokra egyébként rendkívül kényes véleménydiktátorok azonnal riadót fújtak, és sűrű epét köpve követelték a magyar párt kitiltását Szlovákiából.

A licitbe beszállt a szlovák miniszterelnök is. Akinek mindez még kapóra is jött, hiszen a magyarokba (pláne a Jobbikba) rúgni békeidőben sem egy utolsó dolog errefelé, hát még a kampány kellős közepén. Azonkívül az új keletű legendát, a történelmi magyar-szlovák barátságot sem becsteleníti meg, hiszen a közös ellenségbe cipőt törölni nem csak illő és üdvös, de kölcsönösen hasznos is. Ezért Robert Fico szavai magától értetődőek: "Az utóbbi években nagyon sok energiát fektettünk a Magyarországgal való jó kapcsolatok kiépítésébe. Sajnálatos, hogy vannak momentumok, amelyek tönkre teszik ezt a munkát. Nagyra értékelem az Orbán Viktor miniszterelnök úrral kialakított konstruktív és korrekt viszonyt és kizárólag csak a pozitív tervekre igyekszünk koncentrálni. E tekintetben a magyar ellenzéki párt döntését provokációnak tekintem" - nyilatkozta Fico.

És ezzel a véleményével nem volt egyedül. Egészen pikáns alkalmi szerelem szövődött eddig

távolinak tűnő formációk között - s a közös nevező Szávay István volt. A magyar külügy éppúgy provokációnak tekinti az irodanyitást, mint Robert Fico vagy a Szlovák Nemzeti Párt s az alfahímek bőgésébe épp csak behallatszott a magyarok érdekeinek képviselőjére készülő felvidéki magyar párt néhány politikusának remegő hangja, akik már csak kötelességből is csatlakoztak a kórushoz.

A szomorú eset Szávay képviselőt is meglepte, pedig a Jobbik bőven megszokhatta már, hogy rájuk nem vonatkoznak ugyanazok a szabadságjogok és elvek, mint a többi pártra. Úgy nyilatkozott: az irodanyitás kapcsán számított ugyan támadásokra, azonban az olyan szintű hisztériakeltés és „szolgai elhatárolódsi”, ami az október 14-i eseményt követte, még őt is meglepte. A politikus bírálta a magyar külügy és a felvidéki magyar politika megnyilvánulásait is ez ügyben. A külügyi tárca szinte a szlovák reakciókkal egy időben ítélte el Szávay dunaszerdahelyi irodáját, „felesleges provokációnak” nevezve a megnyitását. A magyar diplomácia szerint ez a lépés „károkat okoz” a felvidéki magyarságnak. Szávay azonban írásában felhívta a külügy figyelmét arra, hogy a 2014-es országgyűlési választásokon már a külföldi magyarok is szavazhattak, vagyis ettől kezdve már nemcsak szimbolikus felelősség, hanem törvényi kötelesség is az ő képviselőjük. Így érthetetlen, hogy miként okozhat az károkat, ha egy magyar országgyűlési képviselő személyesen kívánja őket meghallgatni és véleményüket Budapesten képviselni. Szávay István erre példaként említette Tőkés László EP-képviselőt, aki a Fidesz-listáján szerzett mandátumot és Erdélyben tart fenn fogadóirodát.

A szlovák hatalom azonban semmit sem bízott a véletlenre: a gépezet azonnal beindult. Peter Pellegrini házelnök javaslatára a parlament – a Nemzeti Vagyonalap megszüntetéséről szóló törvényhez kapcsolva – elfogadta a párttörvény módosítását. Amely december 15-i hatállyal megtiltja külföldi politikai pártok szlovákiai működését. A rendelkezés megsértőit 600-tól 3500 euróig terjedő bírsággal lehet sújtani. A Lex Szávay néven elhíresült rendelkezés pompásan illik abba a sorba, amit a Fico-féle állampolgársági ellentörvény nyitott meg 2010-ben - mindezek nyilván a történelmi csúcson lévő szlovák-magyar barátság legnagyobb dicsőségére...

Némi (további) színt visz az amúgy szomorú históriába az, hogy - bár a magyar külügy is provokációnak bélyegezte az irodanyitást – a Magyar Állandó Értekezleten a magyar miniszterelnök helyettese, Semjén Zsolt kérdésre válaszolva úgy nyilatkozott, hogy ilyen irodanyitásra az EU-n belül joga van egy képviselőnek, ennek akadályozása pedig emberi jogi korlátozás.

Csak hát mit ér az emberi jog, ha azt politikai ellenfelünk, ellenségünk gyakorolja - azaz gyakorolná...?

Szűcs Dániel

Puss Sándor: Quo vadis Európa?

Mit várok a 2016-os évtől? Ha gyors választ akarnék adni, talán szkeptikusan azt mondanám: semmi jót. Amint láthattuk, az épp elmúlt év ugyancsak felkavarta Európa eseményeit.

Tavasszal a Pápa meghirdette a 2016-os egyházi programot a *Misericordiae Vultus* című levelével. Ferenc pápa írását, mellyel meghirdeti az irgalmasság rendkívüli jubileumát, 2015. április 11-én írta alá. Miután aláírta, mást sem hallunk a közmédiában, mint azt, hogy jönnek és jönnek a muszlimok. Ennek a levélnek (bulla) 23. pontjában a következőket írja: „Az irgalmasság hatalma felülmúlja az Egyház határait. Kapcsolatba hoz bennünket a zsidósággal és az iszlámmal, melyek az irgalmasságot az egyik legfontosabb isteni tulajdonságnak tekintik. Az iszlám a Teremtőnek kölcsönzött elnevezések közé sorolja az Irgalmas és Kegyes nevet is. A muszlimok ajkán gyakran hangzik fel ez a megszólítás, mert úgy érzik, hogy a mindennapi gyöngeségükben az irgalmasság kíséri és támogatja őket. Ők is hiszik, hogy az isteni irgalmasságot senki nem korlátozhatja, mert annak kapuja mindig nyitva áll”.

Akkor mi is történik napjainkban? Mit várhatunk az újévtől? Pánikhelyzetben az első számú alapelv: nyugalom, csak semmi pánik! Kik is jönnek? Miért is jönnek? A keresztények tömeges és véres üldözése nem egy újkeletű hír, csak eddig nem beszéltek róla ilyen gyakran. Miért pont most? Nem beszélve arról, miszerint a keresztényeknek örülniük kellene, ha Krisztusért üldözést szenvedhetnek – olvassuk a Bibliában. Eddig örültek, most meg nem? Ebből logikusan azt következik, hogy a fő ok bizonyára nem az üldözöttség, az csak ürügy. Soha senki nem mondaná a történelemben, hogy örüljete, amiért üldöznek benneteket – egyedül Krisztus engedheti meg magának. Sem a hazaszeretet, sem az anyanyelv iránti érzelmek, de még a családom iránti vonzalmam se jogosít fel senkit arra, hogy felszólíthasson, miszerint ezek megvonását, eltiltását viseljem örömmel.

Megfogalmazódik bennem a nagy kérdés: Quo vadis Európa? Ide jönnek a menekültek, de akkor mi hova megyünk? Ifjúkorom egyik nagy élménye volt, amikor elolvastam – és végig – Henri Sienkiewicz könyvét, a Quo vadis-t. Azóta mindig ez a történet jut eszembe, amikor a keresztények üldözéséről hallok. Jövőre lesz az író halálának 100. évfordulója. Véletlen egybeesés? Lesz méltó megemlékezés? Legyen is bárhog, mindenképpen ebben az évben érdemes több

időt szentelni ennek a könyvsikernek és a szerzőjének. Szándékosan könyvet említek, mert bár készültek filmek is, a megfilmesített változat sosem olyan nagy élmény, mint a könyv olvasása. Erről is sokat kellene írni: mennyivel jobb olvasni, mint megnézni a filmet, mennyire gazdagítják az olvasó fantáziavilágát az akaratlan elképzelések, mint a rendező által vélt látványeffektusok – de most nem erről szeretnék beszélni.

Quo vadis európai művelődés?

Amikor most olvasni kezdik rövid eszmefuttatásomat, feltételezhetően ma már mindenki ott tart, hogy utána azonnal az interneten utána nézzenek: mi is a Quo vadis? Ezt olvashatjuk: „A Quo vadis Henryk Sienkiewicz lengyel Nobel-díjas író regénye, amely az ókori Rómában, a Nero-féle keresztényüldözések idején játszódik. A könyv 1896-os megjelenését követően hamarosan világsikert ért el: még abban az évben megjelent angol nyelven is, egy évvel később oroszul és cseh nyelven is, 1898-ban olaszul és németül adták ki, 1899-ben következett a dán, örmény, portugál kiadás. Noha a köztudatban az él, hogy Sienkiewicz ennek a regénynek köszönheti a Nobel-díjat, a hivatalos indoklás szerint „kiemelkedő epikai munkásságáért” tüntették ki. Noha a regény óriási sikert aratott, és a legtöbb európai nyelvre lefordították, Sienkiewicz csodálói úgy vélték, hogy a Quo vadis nem éri el az író más műveinek színvonalát (mégis a legtöbben csak ezt olvasták).

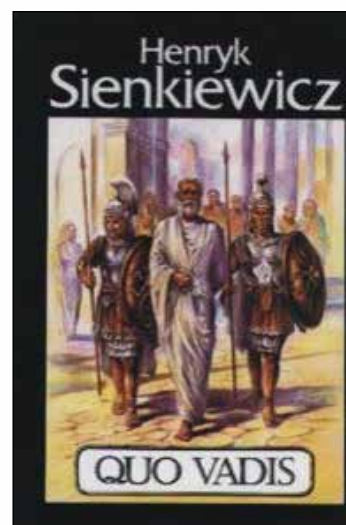
Az első francia kritikusok majdnem egyöntetűen támadták a művet, mivel egyrészt a francia piacot féltették az idegen nyelvű könyvsikerek importjától, másrészt (beállítottságuktól függően) a regény szellemiségét és minőségét kifogásolták. A keresztények túl profánnak, a szkeptikusok túl kereszténynek tartották, az ókori Róma történetével foglalkozók szerint nem volt eléggé ókori és nem volt eléggé római.

A magyar megjelenést követően 1901-ben Ady Endre szuperlatívuszokban írt a regényről: „Olyan szép könyv, olyan nagy, csodás könyv a Sienkiewicz könyve...” A Nyugat köreiből azonban több kritikusnak volt az a véleménye, hogy a Quo vadis inkább a giccs kategóriájába sorolható: „... igen rossz könyv - majdnem olyan rossz könyv, mint a Quo Vadis” (Ignotus); Kosztolányi Dezső közepszerű írásműnek tartotta, Babits Mihály pedig tudatosan hagyta ki a szerzőt Az európai irodalom története című munkájából: „Mellőztem a divat által időről időre fölkapott írókat is, Sienkiewicz-től Galsworthy-ig.”

Mindezek után mit lehetne még hozzátenni? Valóban a wikipedia ellehetetleníti az erediségre törekvő amatőr publicistákat. Ilyen vagyok én is, így aztán amit még hozzá tudnék tenni az pár praktikus dolog: az első, hogy mennyire csodálatos az, hogy Európa könyvkiadó 1959-ben adta ki ezt az Egyházat magasztaló művet. Aki ismeri az 50-es éveket, tudja, hogy ez mennyire nagy dolog – hiszen akkor ugyancsak üldözték a keresztényeket Magyarországon is. A fordí-

tó Mészáros István, róla több mindent olvashat a magyar olvasó a wikipedián, mint magáról a szerzőről. Még mielőtt közhelyként hangzana mennyire fontosabb visszatérni a forrásokhoz, a könyvekhez, mint csakis az interneten keresni a műveltséget, hadd idézzem még egyszer utoljára a wikipédiát:

„1895-ben megkezdte a Quo vadis írását. 1896-ban befejezte a regényt. Mivel felesége elhagyta, pápai engedéllyel elvált.” Aki már járt Rómában, biztosan megcsodálta a Circo Máximo-t, azt a helyet, ahol a Quo vadis zárójelenetei játszódnak (hiszen az idegenvezetők szerves programját alkotja). Azt már kevesebben tudják, hogy a rómaiak közismert szállodáján márványtábla jelzi: itt élt Henri Sienkiewicz, csak hogy regényei történetiségét jobban meg tudja alapozni. No meg, ha már egyszer Rómában él az ember, miért ne intézze el a Pápánál rosszul sikerült házassága felbontását. S ide kívánczok még egy Sienkiewiczre vonatkozó megjegyzésem. Egy érvényesen megkötött házasságot még a Pápa sem bonthat fel, csupán érvényteleníti. S a kettő nem ugyanaz. Manapság sajnos egyre több érvénytelen házasságról hallani – ezeket elméletileg fel is lehetne bontani. A most kezdődött Irgalmasság évében erről is majd sok szó fog esni, ha nem is a közmédiában. A tavalyi család színódus feladatként adta a püspököknek, hogy jobban figyeljenek oda a házasságok jogiságára, és ne késleltessék azon elváltak újraházasodásának érvényesítését, akik első házassága minden bizonnyal érvénytelen volt.

Quo vadis európai ember?

Maga az Európa szó azt is jelenti: előre tekintő, széles látókörű... ezzel a megjegyzéssel is arra szeretném buzdítani az olvasókat: olvassanak, könyvtárakban kutassanak. Tudjuk ma már a online is sok minden elolvasható, számomra mégis a legszebb intellektuális és egyben esztétikai élmény, ha kezembe veszek egy lehetőleg minél régebbi kiadású antik könyvet. Aki mindezek után mégis úgy gondolja, hogy kár lenne elolvasni a könyvet, hiszen filmen már látta Sienkiewicz alkotását, meg már rég nem is adták ki, nincs is a piacon. A könyvtárosok tudják, vannak más alkotásai is. 1905-ben jelentek meg magyarul az elbeszélései két kötetben. Ez az év nem tudni, hogy fog alakulni, hogy akarják alakítani, egy biztos: csak a hitünkért való üldöztetést legyünk hajlandók elviselni, minden egyéb üldöztetés személyiségfejlődésünket rombolja, ezért erélyesebben kellene fellépni ellene. Sok szép intellektuális élményt kívánok valamennyi olvasónknak, s nem fogjuk megcsalásnak tekinteni, ha a legizgalmasabb élményeiket felvidéki magyar könyvtárakban élik majd át – nem pedig az internet előtt görnyedve.

Puss Sándor, SJ

Figyelő szolgálat ötszázezer magyarért

Beszélgetés Kun Ferencsel

Kun Ferenc emblemikus személyisége a Rákóczi Szövetségnek. Előadásaival szinte minden héten előfordul valahol a Felvidéken. A Rákóczi Szövetség megalapításáról, a túlsó-féle létről, a felvidéki értékekről, értékmentésről beszélgettünk.

Mi volt az indíték, amivel a Rákóczi Szövetséget létrehoztátok?

Természetesen egy hiányérzet. Úgy a kollektív, mint a saját hiányérzetem. Egyrészt ugye a múlt század húszas éveitől kezdődő kényszerű különélésnek a hullámverése. Mert az emberekben megmaradtak az ide-oda húzó érzések. Ami pedig személyesen illet: kötődésem van családiról is. Valamint éreztem egy kis társadalmi hiányosságot is. A magyar közvélemény, civil szervezet, társaság Erdély felé akkor szeretettel fordult, s egy odavetett mondat alig jutott a Felvidéknek. Ez az én életemben végighúzódt, s ez az érzés feszített. S így történt, hogy 1981-től én személyesen szisztematikusan kezdtem járni a Felvidéket, s bizonyos rendszerben elkezdtem gyűjteni adatokat, embereket, kapcsolatokat. A legérdekesebb az volt, hogy a kapillárison érintkezzenek ezek az emberek az anyaországiakkal. Nem maradtam egyedül ebben a dologban. Azokon az országutakon találkoztam jó pár kiváló emberrel. Budapesten is elkezdtünk összejárni azokkal az emberekkel, akiket érdekelt Felvidék. 1988-ra kialakult egy kisebb társaság, ahol megfogalmazódott, hogy valamit szervezetileg is a Felvidékért tenni kell. Sose felejttem el, hogy amikor kezdtünk alakulni, s itt meg a Nap című újságba kértek tőlem egy interjút, annak címét tőlem idézték: Figyelő szolgálat hatszázezer magyarért. Ugye, akkor még nem volt szabad ilyet mondanom, hogy ez a határok nélküli világ. S úgy éreztük, hogy egy erős figyelő szolgálatba sok minden belefér. Így kezdtük el öten: Dr. Göndöcs Laci bácsi, sajnos már nem él; Balázs György, Czenthe Miklós, Simén András és jó magam, s ebből lett a Rákóczi Szövetség, s ezért ülünk ma itt.

A leglényegesebb az a szeretet és a barátság, ami ebből kialakult. Én dunaalmási vagyok, s a szemben lévőket mindig úgy hívták, hogy túlsó-féle. Soha nem mondtak ki olyat, hogy Dél-Szlovákia, még a Felvidék szó se volt használatos ezen a vidéken. Bizonyos tudatosságok is előjöttek, amikor elkezdtem mozogni a 80-as években, de ez a tudattalan, amit belém áptak, hogy álltam a Duna-parton, s Neszmélyen, ahol cseperedtem, s az öregek beszéltek arról, hogy a sógorék odaát laknak. S nem értettem, hogy mi az, hogy nem lehet menni, meg hogy nem láttuk öt éve. Gyerekekként mindez mérgezett, ugyanakkor feltöltött azzal is, hogy mire érdeklődő, merre forduló ember legyek.

Bizonyára az előző rendszer idején sok olyan helyzet is adódott, amit most már mulatságosnak is tartana az ember, de akkor azt hiszem, hogy igencsak belétek szorult a félelem.

Nagyon rátapintottál. Visszaemlékszek arra, amikor 1982-ben az öcsémmel megkoszorúztuk a nagysallói obeliszket, ahol akkor nem voltak megemlékezések. A koszorút a ruhánk alatt hoztuk át, s itt raktuk rá a nemzeti szalagot. S valóban más világ volt. Amikor megalakult a Rákóczi Szövetség, frissen reagáltak illetékes hatóságok ideát az ilyen típusú emberekre, akik átjárnak nézelődni, meg érdeklődni. Egyik alkalommal komppal jöttem át Esztergom és Párkány között. A szlovák határőrasszony nézte az igazolványomat, majd mikor elengedett, azt mondta: Lévára? Honnan tudta, hogy Lévára megyek. Igen, azokból az időkből valóban vannak érdekes, meg egy kicsit szomorú történetek is, de elmúltak. S hála Istennek túlélte a magyarságnak ez a része. Most is vannak gondok, bajok, de hát úgy tűnik, hogy a megmaradás ebben a nincs végveszélyben.

Ti nemcsak támogattátok azokat az embereket, akik itt valamit szerettek volna csinálni, hanem magatok is sokszor inspiratíván olyan dolgokat indítottatok be, aminek itt aztán már szinte tömegmozgalma támadt. Ez oda-vissza ható, visszacsatolásos rendszer?

Amikor arról beszéltem, hogy milyen felvidéki értékek jelennek meg egy-egy pesti aukción, akkor eszembe jutott, hogy a 80-as években és a 90-es évek elején Horváth Zsigmond komáromi református püspök vagy Bíró Lúcián bácsi, a katolikus pap, mindkettő a bizalmával megajándékozva, arról szólt, hogy Pannonhalmára mentsük át a református iratokat, könyveket, ill. a cserkészanyagot. Valakik engem ajánlottak nekik, s akkor ebben elkezdtem mozogni. Akkor az volt az iránya ennek, hogy az értékeket átmenteni. Most azért már más világ van. S ez kirablás lenne, s inkább jöjjenek vissza azok az értékek, amik idevalók. Ez egy optimista felfogás a jövőt illetően, de most már úgy vagyok vele, hogy áramoltatnám vissza.

Sokszor ezek az értékek, dokumentumok aukciókon, árveréseken bukkannak fel, s a sznoboknak a kíváncsiságát keltik fel. Nem is biztos, hogy olyanok jutnak hozzá, akik számára szellemi értéket jelent, hanem olyanok, akik egyéb anyagi értéket vélnek benne felfedezni. Azt hiszem ebben a világban más módot kell találni, hogy ezek az értékek valóban oda kerüljenek, ahová valók.

Azt gondolom, hogy igazad van, de hozzá kell tennem, hogy találni kellene valami szervező erőt, valami intézményesített dolgot, s rengetek pénzt is kellene találni. Ez pénz kérdés is. A szemem sarkából kísérem ezen kikiáltási tárgyak leütését. A nagyobb értékeknél a kalandorok is jelen vannak, de a közgyűjtemények hála Istennek talán erősebbek.

Ma egy tanácskozáson beszélgetünk, ahol az értékmentés is egy központi téma. Nyilvánvaló, hogy a Rákóczi Szövetség is partnere lesz azon szerveződéseknek, amelyek itt rendre alakulnak. Ha Téged felkérnének valami tanácsra, ötletekre, akkor mit tartanál a legfontosabbnak elmondani egy ilyen helyzetben?

Én is azt tartanám, amit Molnár Imre is említett, hogy a tárgyasult emlékek mellett még

erőteljesebben fel kell karolni a szellemi értékeket. Mindenekelőtt azokat, amelyek sajátosak. Én az érték mellé már rég kibővítettem az érdekeset is. S ez már szinte teljesen magyarság-tudomány, és ez nem baj.

Nekem most hirtelen eszembe jutott, hogy pl. a kiváló pingpongozó, Sidó felvidéki gyökerekkel is rendelkezik, s nagyon sok más sportolót is említhetnénk. Olyan teljesítményekről is beszélhetünk, amelyek

nem kimondottan a néphagyománnyal kapcsolatosak, hanem ahogy Te is mondod, nem tárgyasíthatók. Pl. a szenci Csermáknak, a kalapácsvetőnek a világcsúcsa vagy Kóczán Mór, aki ugyan nem itt született, de végül is iskolát neveztek el róla, s még egy csomó ilyen példát lehetne említeni.

- Tudod, milyen haszna volt a mai tanácskozásnak. Egy fél órával ezelőtt somorjai temetőköveket nézegettünk itt egy előadásban, ahol megfogott egy Limpár nevű család. Ezt sehol nem hallottam, csak ezen a környéken. S hogy miért hozom ezt fel? Tíz évvel ezelőtt a svéd válogatottban a centerük egy Andreas Limpár volt, s ő magyar származású volt. Tehát bátran merem mondani, ha egy kicsit utánamegy egy kutató, akkor könnyen bebizonyosodhat, hogy a svéd válogatott centre Somorja környéki.

Még magadról mondjál valamit, mit csinálsz mostanában, azon kívül, hogy a Rákóczi Szövetségben vagy reggeltől éjszakáig?

- A legpolgárabb, legcivilibb életet élem. Nyugdíjas is lettem, unokák is vannak. Színházba járok, természetjáró is vagyok. S könyv-könyv-könyv. Ez azt jelenti, hogy nem csak olvasom, hanem jelen vagyok az aukciókon, tanácsadó vagyok. Minden ami könyvekkel kapcsolatos elsodorja az életet.

Kívánunk neked még nagyon sok erőt és energiát ehhez a munkához, s hát persze boldog új esztendő.

Neked is, s minden felvidékinek minden jót!

Lacza Tihamér

Felvidék a Magyar Állandó Értekezleten

A Magyar Állandó Értekezlet (MÁÉRT) immáron több mint másfél évtizede a kárpát-medencei magyarság legfontosabb egyeztető fórumának számít, évente tartott plenáris ülései a magyar nemzetpolitikai vezetés és a határon túli érdekképviseltek csúcstalálkozóját jelentik. Nem csak az ülésen elhangzottak, vagy a hagyományosan elfogadott zárónyilatkozatban foglaltak jellemzik az adott időszak magyar-magyar kapcsolatainak minőségét, de már magának a MÁÉRT összehívásának és lebonyolításának ténye, illetve mikéntje is. Elég csak a 2004-es értekezletre gondolni, amely már eleve egy rendkívül feszült, mérgezett légkörben folyt le: a Gyurcsány-kormány által a határon túli magyarság ellen indított hecckampány kellős közepén. Ekkor már zárónyilatkozatot sem fogadtak el, aztán Gyurcsány inkább össze sem hívta többé a MÁÉRT-et. Persze nem is lett volna túl sok értelme egy nyíltan magyarelles kormányval egy asztalhoz ülni magyarságpolitikáról beszélgetni.

A Magyar Állandó Értekezlet „legújabb kori” történelme 2010-el kezdődik, amikor a fülkeforradalom utáni 2. Orbán-kormány ismét összehívta a határon túli és a nyugati magyarság vezetőit. Mindezt már egy teljesen új, a szocialista örökséget levedlő, egészen friss légkörben, amit az egyszerűsített honosításról elfogadott

törvény csak még emelkedettebbé tett. Mindazonáltal lelkesedés ide, nemzetileg érzékeny kormányzat oda: a MÁÉRT - minden előnye és pozitívuma mellett - lényegében továbbra sem nőtte ki magát egy nagyszabású teadélutánból komoly, döntéseket megalapozó, pláne azokat kezdeményező, megkerülhetetlen fórummá.

Az idei, december 3-án a budai Várkert Bazárban tartott XIV.

Kú Lajos, Duray Miklós és Halzl József

Magyar Állandó Értekezleten elfogadott zárónyilatkozat Felvidékre vonatkozó pontjai gyakorlatilag teljes mértékben a tavalyi elvek és igények másolatai. Az első három pont pedig majdhogynem szóról szóra ugyanaz mint tavaly, ami azt is jelzi, hogy a világon semmiféle eredményt, előrehaladást nem sikerült produkálni az elmúlt 12 hónap alatt.

Melyek ezek a pontok?

1. [a zárónyilatkozat aláírói] Határozottan kiállnak amellett, hogy a szlovák parlament úgy módosítsa az ország állampolgársági törvényét, hogy ne fenyegetse az állampolgárság elvesztése azt, aki más ország állampolgárságáért folyamodik.

Ez valójában azért jelentős előrelépés a tavalyi zárónyilatkozathoz képest, mert abban a Felvidékre vonatkozó pontok közül az első még így szólt: „Reményüket fejezik ki, hogy a szlovák parlament úgy fogja módosítani az állampolgársági szabályozást, hogy az ne fossa meg állampolgárait identitásuk kifejezésének attól a lehetőségétől, hogy felvesyék a nemzetiségük szerinti állampolgárságot is.” Miután a remény inkább hiú ábrándnak bizonyult, minden érintett sóvárogva várja az immáron papírra is vetett határozott kiállítás gyümölcseit.

2. Elutasítják a szlovák közoktatási reform azon elemeit, amelyek a magyar iskolák tömeges bezárásával fenyegetnek. Szorgalmazzák, hogy az intézmények finanszírozási rendjének reformja olyan formában valósuljon meg, amely nem érinti a magyar tannyelvű iskolákat.

A 2014-es záróhoz képest itt is hasonló a helyzet, mint az előző pontnál. Az első mondat a tavalyi nyilatkozat szó szerinti megismétlése, a második mondatban pedig szintén a „reményt” cserélték ki a szorgalmazásra.

3. Szükségeseznek tartják a szlovák kormány mellett működő Kisebbségi Bizottság működési

rendjének átalakítását, a magyarság részére számarányának megfelelő szavazati jog és állami támogatás biztosításával, hogy az – a jelenlegi gyakorlattól eltérően – ne érintse hátrányosan a magyar kisebbséget.

Ennél a pontnál egyetlen betű sem változott tavaly óta - mint ahogy a kisebbségi bizottság működésével kapcsolatban sem javult a világon semmi.

Az idei MÁÉRT-en azért további pontok is bekerültek a felvidéki reménylistára, reflektálva az aktualitásokra. Így az aláírók „reményüket fejezik ki, hogy a szlovák kormány úgy módosítja a médiaszabályozást, hogy az – a jelenlegi gyakorlattól eltérően – ne érintse hátrányosan a kisebbségi nyelveken is sugárzó kereskedelmi műsorszolgáltatókat, televíziókat”. Fontosnak tartják, hogy a felvidéki magyar érdekképviselőket megjelenítő Magyar Közösség Pártja a 2016. március 5-én esedékes szlovákiai parlamenti választáson bekerüljön a törvényhozásba. Határozottan kéri, hogy a szlovák kormány tartsa be Szlovákia kisebbségi nyelvhasználatra vonatkozó nemzetközi vállalásait.

És végül: mivel a Felvidéken élő magyarság egyik legfőbb gondja a munkanélküliség, ezért kéri, hogy a Magyar Kormány hangsúlyosabban foglalkozzon a legnagyobb munkanélküliséggel sújtott magyarlakta járások helyzetének javításával a bilaterális és az egyéb európai uniós együttműködési lehetőségek kereteit kihasználva.

Pogány Erzsébet, Öry Péter, Biro Zsolt és Farkas Iván

Összefogással az egyenjogúságért

November végén megalakult a Femine Fortis – Erős Nők polgári társulás. Hat alapító taggal és több csatlakozóval együtt már az egész országot lefedi a tagság. A csoportosuláshoz csatlakozott a 103 éves Tamás Aladárné Ilonka néni is.

Sokan talán azt gondolják, egy újabb női szervezet alakult, újabb csoport fogja azt mondani, hogy a nők és a férfiak egyenlők. Az egyenjogúság viszont nem jelent mindenben egyenlőséget, ezért volt fontos megalakítani a Femine Fortis – Erős Nők polgári társulást. A társulás olyan problémákra összpontosít, melyek méltánytalanul szorulnak a háttérbe, miközben létfontosságúak. Ezek közé tartozik a nők szerepe a társadalomban, családok támogatása, a perifériára szorult, nehéz körülmények között élők helyzetének javítása, a nők hátrányos megkülönböztetése a bérezés terén, a fiatal édesanyák munkahelyi diszkriminációja. A célok között szerepel, hogy minél több nőt vonjanak be a közéletbe, miközben a jelenlévők abban egyetértettek, az egyik legszebb női szerep az anyaság.

A Femine Fortis megválasztotta elnökségét is, melyben minden régió képviselteti magát. Az elnöki tisztséget Bauer Edit látja el, az elnökség tagjai: Gergely Papp Adrianna, Kiss Beáta, Németh Gabriella és Zupko Mária lettek. Akik egyben alapítói is a szervezetnek, a hatodik alapító tag, Neszméri Tünde az ellenőrző és etikai bizottságot vezeti. A szervezet várja azok

jelentkezését, akik egyetértenek a fent leírt célokkal. Hiszen mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy az esélyegyenlőség jegyében a nőknek is helye van a közéletben, már csak azért is, mert sokszor más meglátással, más megoldási javaslattal teszik könnyebbé a problémák kezelését.

„A történések nem azt bizonyítják, hogy a nők valóban erősek. Mindenképpen szeretnénk összefogni azokat a nőket, akikben van erő a változtatásra. Akiknek van ötletük, van kezdeményező készségük és tudnak cselekedni. Úgy gondolom, hogy a cselekvésre nagyon nagy szükség van” – nyilatkozta az alakuló ülésen Bauer Edit a Felvidék Mának.

Németh Gabriella kiemelte, sajnos az MKP-ban is kevesebb nő aktív, mint férfi, de meg kell adni az esélyt mindenkinek. Ezért arra kéri a női szavazókat, hogy karikázással támogassák a nő jelölteket a március 5-ei választásokon.

A Femine Fortishoz bárki csatlakozhat, aki tevékenyen részt akar vállalni a közügyekben, vagy segíteni szeretné a mozgalmat, és ezzel együtt a felvidéki magyarságot is. A jelentkezéseket az elnökség a **feminafortis@gmail.com** címen várja.

Neszméri Tünde

Ki kinek az ellensége, avagy ki bántja a nőket?

Minden korábbi felülmúló családtámogatás és otthonteremtési támogatás fokozatos bevezetése, Kövér László, majd Ákos egymás utáni megszólalása, végül – miután a Telekom eljátszotta a hasznos hülye szerepét – a kormány beszállása a buliba. Mesterien felépített ütemterv, hogy az emberek ne csak simán értesüljenek róla, hogy Magyarország elsőként komoly szintet lépett a demográfiai katasztrófa megelőzéséért vívott küzdelemben, de mindenki arról beszéljen, mi fán terem a gyermekvállalás.

„Véleményszabadság van, csak éppen jól pofán vágnak, ha olyasmit mondasz, ami nekik nem tetszik. Mindenki kussoljon, és akkor van az a szép, gyönyörű diktatórikus csönd. Bárki itt szót emel bármiért, bárki állást foglal, akkor megkezdődik a vijjogás” – mondta még korábban a most a közérdeklődés gyújtópontjába került énekes. És a vijjogás valóban megindult, rengetegen kezdtek „aggódni” a nőkért, újra záporozhattak a mindig friss ellenségképre vágyó, csőre töltött feminista bölcsességtöltények.

A nőknek nem az a dolguk, hogy ugyanannyi pénzt keressenek, mint a férfiak, hanem a női princípiumot beteljesíteni, valakihez tartozni, valakinek gyereket szülni – hangzott el a legendássá vált interjúbán. Az egyszerűség kedvéért menjünk sorban visszafelé! Valakinek gyereket szülni egy olyan dolog, amire ebben a rendkívül férfivezérelt, nőket elnyomó világban is kizárólag a nők képesek. Nincs az a kvóta, amely ezt a női fölényt „igazságosabbá” tudná tenni.

Színlelő férfiak, karrierbe menekülő nők

A valakihez tartozás már sokkal egyenlőbb téma, hiszen a nők és férfiak döntő többsége, nemtől függetlenül erre vágyik. Ez az a pont, ahol ideje szakítani a férfit és a nőt ellenséggé egymással szembeállító nézetrendszerrel, hiszen magánéleti bukásokból, sértődésekből, frusztrációkból ideológiát levezetni nem valami szerencsés kezdeményezés. A férfi és a nő – ahogy az interjúbán is elhangzott – egyformán fontos fél, egymást kiegészítő adottságokkal és képességekkel, ezért a teljes önállóság és függetlenség mindkettejük esetében szemfényvesztés. Egyikük sem lehet teljes a másik nélkül. Csakhogy az anyagi feltételek előteremtésére hivatott, családtartó férfinácium esetében sokkal kevésbé feltűnő a teljesség hiánya, mint a családmegtartó nő esetében.

A férfi színleg akkor is be tudja teljesíteni a férfináciumot, ha csak önmagára teremti elő az anyagi feltételeket, legfeljebb az idő előrehaladtával egyre furcsábban fest és egyre furcsábban is érzi magát család nélkül. A nőnek viszont család híján nincs mit egyben tartania, el van vágva a női princípiuma beteljesítésétől. Ilyenkor menekülőútként kínálkozik a független, pénzkereső, karrierépítő életmód, egy olyan dologban utánozva a férfiakat, amely összességében nekik sem jó. Ezt követendő példaként állítani a nők elé meglehetősen sekélyes világfelfogásról árulkodik.

Ki mennyit keressen?

Máris a munkánál vagyunk, amire a nőknek is szükségük van, hiszen a négy fal között una-

lomba fulladó háziasszonylét már az 50-es évek csoda-Amerikájában is egy nem-zedéken belül kudarcot vallott. Az, hogy a nőknek nem dolguk ugyanannyi pénzt keresni, mint a férfiaknak, nem azt jelenti, hogy egységnyi munkáért kevesebb bért kell kapniuk, hanem azt, hogy kevesebbet kellene dolgozniuk a munkahelyükön. Régi (és nem alaptalan) panasz, hogy anyának a 8-9 órás munka után se ideje se ereje a háztartásra, apa pedig nem segít eleget; így rögtön az amúgy szintén napi 8-9 órát robotoló férfi lesz a bűnbak.

Pedig a valódi bűn, hogy kettejük munkája is alig elég a család megélhetésére. Hiba a férfit kárhóztatni: nem ő dolgoztatja agyon az aszszonyt, hanem a vadkapitalista berendezkedés mindkettejüket. De amíg ők, meg a feministák, meg az antifeministák jól elveszekszenek azon, hogy a nő miért nem tartja kézben a háztartást, és a férfi miért nem keres annyit, hogy a nőnek ne kelljen dolgoznia, meg hogy a nő is annyit akar keresni, mint a férfi, és a férfi is mosogasson el, mert a munkahelyéről hazapottyánó nő már nem bírja, addig a férfiakat és a nőket ellenségekként lehet felsorakoztatni egymással szemben. Addig a történet a művileg felszított férfi-nő konfliktusról szól, és nem arról, hogy az embereket testileg és lelkileg kizsigerelő vadkapitalizmus áll tragikus konfliktusban a férfi és nő alkotta családdal.

Az Ákos félremagyarázott és kiforgatott szavain kitört művi hisztéria pedig mutatja, hogy a valódi hunyók nagyon nem akarják, hogy róluk legyen szó. Mert ők tartják vissza azt a pénzt, ami a férfi családeltartó fizetéséből hiányzik.

Vésey Kovács László

A részigazságokról

Sokat törtem a fejem, vajon ezt a cikket írjam-e meg. Konkrétan arra a sajnálatosan a felvidéki közéletben is elharpódzó jelenségre gondolok (és ami, úgy vélem, a szocializmusból velünk maradt nehéz örökség), aminek naponta a tanúja vagyok a közösségi médiát olvasva, de még a magánbeszélgetésekben is. Amely még fontolóra se hajlandó venni, hogy esetleg a másiknak is lehet igaza. Pedig, lehet...

Egy hindu tanmese szerint egyszer egy király azt szeretette volna tudni, hogy a vak emberek milyennek képzelik el az elefántot. Ezért aztán maga elé vitetett egy elefántot és három vak koldust, majd megparancsolta nekik, hogy mondják el, milyennek képzelik el az elefántot. Az a vak koldus, aki ott állt az elefánt fülénél és azt tapogatta meg, azt válaszolta, hogy az elefánt olyan, mint egy óriási legyező. A második vak koldus, aki az elefánt ormányánál állt és azt tapogatta végig, azt a választ adta, hogy az elefánt az egy óriási tömlő. A harmadik koldus viszont, aki az elefánt lábánál állt és azt tapogatta végig, a király kérdésére azt válaszolta, hogy az elefánt az egy hatalmas oszlop.

Hát, bizony, kedves olvasóim, így vagyunk az igazsággal a legtöbben, mint a tanmesében a vak koldusok az elefánttal. Ahol épp állunk, és amelyik részét „kitapogatjuk”, hajlamosak vagyunk elhinni, hogy az egész elefántot „látjuk”. Pedig, elég volna csak kinyitni a szemünket, hogy lássuk, az csak egy része az „elefántnak”, korántsem a teljes egész. Behunyt szemmel a világban is bajosabb eligazodni. Igaz, sokan vannak az önkéntes vakvezetők, akik szívesen kézen fognak, és vezetnek minket. Félő azonban, hogy őket se csak a pusztán jó szándék és a nemes önzetlenség vezérli, hanem csupán a saját érdekük – a végén pedig olyan útra vezetnek minket, amin mi nem is szeretnénk menni. Aztán meg az is előfordulhat, hiába vesszük észre, hogy rossz az út, amin haladunk. Letérni nem tudunk, mert sodor a tömeg bennünket tovább.

No, ezzel a vakvezetős hasonlattal most jól megkavartam szegény olvasó fejét. Mentségemre csupán az szolgálhat, hogy mindössze azt akartam érzékeltetni, hogy a részigazságok is vihetnek minket tévútra. Sőt, a legtöbbször azok visznek tévútra, mivel az álságos dolgok hamar leleplezik önmagukat, és nyilvánvalóvá válnak. A részigazság ezzel szemben magában hordozza az igazság magvát, csak éppen az összkép van kitakarva. Képzeljük el azt az abszurd helyzetet, hogy a bíró csak az egyik félt hallgatja meg a tárgyaláson, és úgy ítélkezik. Ugye, hogy még elképzelni is nehéz?

Ezért hát: *Adiatur et altera pars*. Vagy inkább magyarul: Hallgattassék meg a másik fél is!

Sztakó Zsolt

Hogyan látják a mögöttünk hagyott esztendőt Felvidék közéleti személyiségei?

Farkas Iván, az MKP alelnöke

2015-öt legmarkánsabban a bevándorlókkal, bevándorlással kapcsolatok események befolyásolták.

Európa, az Európai Unió máig nem találta meg e stratégiai kihívásra a megfelelő válaszokat. Ami súlyos meglepetés, minden érdeklődő polgár számára.

Gazdasági szempontból érezhető volt némi fellendülés. Régióink jövője szempontjából meghatározó döntés is született: a brit Jaguar-Land Rover bejelentette, hogy 3 év múlva Nyitra határában építi fel első gépkocsigyárát az öreg kontinens szárazföldi, kontinentális részén. Mivel a beszállító háttérpar egy része a jövőben régiókban, a Garam mentén és a Duna mentén települhet meg, e fejlemény szűkebb pátriánk számára is kulcsfontosságú lehet. Azonban ez nem automatikus, mások mellett mi is konkrét lépéseket tettünk, teszünk a Nyitra Megyei Önkormányzatban, hogy a lehetőséget ne szalasszuk el.

Közösségünk szempontjából a másik lehetőség sajnos el lett szalasztva. A pozsonyi törvényhozásban mégsem sikerült elfogadni a kisebbségi kulturális alapról szóló törvényt. Néhány éve pedig a vasúti kétnyelvűsítés szándéka is megfeneklett. A kis iskoláink végveszélybe kerültek, a törvényhozásban megszüntetésüket nem tudták megelőzni. A most végződő választási időszak kiértékelésénél közösségünk számára egyetlen egy kedvező döntésről sem számolhatunk be. Jövőre a tendencia talán megváltozik. Ehhez azonban a négy évvel ezelőtti választási eredménynél merőben más eredményre lenne szükség. A döntés a választópolgárok kezében van.

Ilko Zoltán

Ismét magunk mögött tudhatunk egy újabb évet. Így, az év vége felé, sokan sokféleképpen elemzik az elmúlt esztendőt. Mindnyájunk életében pozitív és negatív élményeket is hagyott a 2015-ös esztendő. Nekünk, felvidéki fiataloknak nem az a fontos, hogy komoly politikai elemzésekbe merüljünk. Azt kell mérlegelnünk, hogy milyen tevékenységeket végeztünk annak érdekében, ami a felvidéki magyar közösség megmaradását és gyarapodását szolgálja. Azt gondolom, hogy ifjúsági csoportunk tevékenysége nem vallott szégyent idén sem. Az előttünk álló esztendőben pe-

dig még ennél is jobban kell teljesíteni, felvállalva az eszmei és elvi értékrendünk mellett való kiállást. Ha a Via Nova Ifjúsági Csoport elszánt és tetterre kész fiataljai továbbra is kitartóan kivesszük részüket a közéleti szerepvállalásból, nem kell majd attól tartanunk 2016-ban sem, hogy a felvidéki magyar fiatalság megalkuvó és idegen elveknek behódoló munkát fog folytatni. ... "

Forró Krisztián

Nagyszombat Megye képviselőjeként kiemelném a kritikus útszakaszok sikeres felújítását pl. Alsószeli és Nyárasd között, de örülök, hogy a Feketenyék előtti, megyéhez tartozó híd is rendbe lett hozva. További jó hír, hogy az ú.n. kis összegű kulturális és sporttámogatási pályázatok keretösszegét is emelni tudtuk ebben az esztendőben.

Az MKP kampányfőnökeként komoly eredményként tekintek a Községi összefogás listájára, amely történelmi jelentőségű a Magyar Közösség Pártja életében, hiszen még sosem volt ennyire nyitott. Aki felelősséget vállal és visel a felvidéki közösségért, lehetősége volt feljönni erre a listára, melyen megjelennek a tapasztalt politikusok, karöltve a friss, jelöltekkel. Nem csak párttagok, de párton kívüliek, civilek, függetlenek, fiatalok csoportjai is képviseltetik magukat.

Úgy érzem pártunk így még közelebb került a választópolgárokhoz. A mindennapos kapcsolat a polgárokkal létfontosságú, csak így lehetünk hitelesek számukra. Ennek a hozzáállásnak helyességét igazolja az októberben elindított petíciónk is, amit mára több mint ötvenezen írtak.

Hiszem, hogy 2016-ban az MKP bekerül a parlamentbe, és ismét lesz parlamenti képviselő a felvidéki magyarságnak, és ismét napirendre kerülhetnek olyan fontos témák, mint a dél-szlovákiai régió felzárkóztatása, új beruházók keresése, munkahelyek teremtése, infrastruktúrájának fejlesztése (pl. autópályák építése), illetve a magyar kultúra támogatási rendszerének megoldása.

Menyhárt József

2015 számomra az átrendeződés éve volt: néhány korábbi feladat elmaradt, ellenben megtaláltak új vállalatok. Stabil maradt az életemben a zene: a Kicsi Hang betöltötte a 15. életévét, melyet – koncert formájában – olyan kedves (zenész)barátokkal sikerült megünnepelni, mint Bertók István, Emmer Péter, Saróka Liliána, Zsapka Attila és Vadkerti Imre. Megérett az idő és a versanyag egy új hanghordozóra: de ez már a következő év zenéje... Állandó maradt az életemben a tanítás: Nyitra egyetemi szelleme

kiváló közeg. Megmaradt és kiteljesedett a vőfélyi hivatásom is: Kocur László és Zalka Lóránt barátaimmal közösen kiadott Lakadaré című könyvünkből az utolsó darabokat is elkapkodták. De ami a legfontosabb: Jázmin és Johanna lányom, és Évi, a feleségem minden bajomban támasz, minden örömömben társ, minden utam kezdete és célja voltak. Értük adok leginkább hálát ebben az évben (is)!

Samu István

A 2015-ös évet nagyon nehéz értékelni röviden, hiszen szerény véleményem szerint geopolitikailag meghatározó év lett a világtörténelemben is. Európának ugyanis ebben az évben nem csupán az uniós tagországok közötti, vagy a kül-és belügyi jogvédelmi hiányosságainak kérdéseivel kellett szembenéznie, hanem működőképességének alapvető problémái is felmerültek. A közel-keleti polgárháborúk előidézte migráció árnyékában érezhetővé vált, hogy jó néhány tagország, illetve maga az európai hétköznapi társadalom másképpen gondolkodik Európa jövőjével kapcsolatban. Másutt és másként látja annak helyét, külső és belső reakcióját, illetve értékek melletti kiállásának szükségességét.

Ebben az évben az átlagember, ha valóban nyitott szemmel járt - márpedig úgy néz ki, hogy a többség igen -, szembesülhetett a nyugat-európai értelmiség és "politikai elit" Kelet-Közép-Európával szembeni kettős mércéjével. Megtapasztalhattuk a képmutatás kultúrájának netovábbját akár egyes társadalmi-politikai kérdésekben is. Mindezek mellett, hogy pozitív dolgokat is számba vegyek, halkan jegyezném meg, úgy veszem észre a közösségi portálokon, hogy a Hölgyek között újra kezd kiívni megérdemelt státuszát a várandós anyukák képe is. Közvetlen környezetemben, a saját korosztályunkból pedig több ismerősünk is új családtagokkal gyarapodott. Az Isten áldja meg 2016-ban is ezeket az utóbbi pozitív folyamatokat!